

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSDirektiv (EU) 2018/1808

2025/EØS/12/76

av 14. november 2018

om endring av direktiv 2010/13/EU om samordning av visse bestemmelser om tilbud av audiovisuelle medietjenester, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene (direktivet om audiovisuelle medietjenester), i lys av endrede markedsforhold(*)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 53 nr. 1 og artikkel 62,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,under henvisning til uttalelse fra Regionkomiteen⁽²⁾,etter den ordinære regelverksprosedyren⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Den siste vesentlige endringen av rådsdirektiv 89/552/EØF⁽⁴⁾, senere kodifisert ved europaparlaments- og rådsdirektiv 2010/13/EU⁽⁵⁾, ble gjort i 2007 med vedtakelsen av europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/65/EF⁽⁶⁾. Siden den gang har markedet for audiovisuelle medietjenester utviklet seg vesentlig og raskt som følge av den økende graden av konvergens mellom fjernsyns- og internettjenester. Den tekniske utviklingen har åpnet for nye typer tjenester og brukeropplevelser. Seervanene har endret seg vesentlig, særlig blant de yngre. Selv om den vanlige TV-skjermen fortsatt er viktig for å kunne dele audiovisuelle opplevelser, har mange seere gått over til å se audiovisuelt innhold på andre bærere enheter. Tradisjonelt TV-innhold står fortsatt for en stor andel av den gjennomsnittlige daglige seertiden.

Nye innholdstyper, for eksempel videoklipp eller brukergenerert innhold, er imidlertid blitt stadig viktigere, og nye aktører er nå godt etablert, herunder tilbydere av videotjenester på bestilling og av videodelingsplattformer. Denne mediekonvergens krever en oppdatert rettslig ramme for å kunne speile utviklingen i markedet og finne en balanse mellom tilgang til nettbaserte innholdstjenester, forbrukervern og konkurranseevne.

- 2) Den 6. mai 2015 vedtok Kommisjonen en melding kalt «A Digital Single Market Strategy for Europe» der den varslet en gjennomgåelse av direktiv 2010/13/EU.
- 3) Direktiv 2010/13/EU bør fortsatt gjelde bare for tjenester der hovedformålet er å levere programmer som skal informere, underholde eller opplyse. Kravet til hovedformål bør også anses å være oppfylt dersom tjenesten har et audiovisuelt innhold og en audiovisuell form som kan skilles fra tjenestetilbyderens hovedvirksomhet, for eksempel selvstendige

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 303 av 28.11.2018, s. 69, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 337/2022 av 9. desember 2022 om endring av vedlegg XI til EØS-avtala (Elektronisk kommunikasjon, audiovisuelle tenester og informasjons-samfunnstjenester) og protokoll 37 (som inneholdt lista fastsett i artikkel 101) til EØS-avtala, se EØS-tillegget til Den europeiske unions tidende nr. 48 av 29.6.2023, s. 80.

(1) EUT C 34 av 2.2.2017, s. 157.

(2) EUT C 185 av 9.6.2017, s. 41.

(3) Europaparlamentets holdning av 2. oktober 2018 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 6. november 2018.

(4) Rådsdirektiv 89/552/EØF av 3. oktober 1989 om samordning av visse bestemmelser om utøvelse av fjernsynsvirksomhet, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene (EFT L 298 av 17.10.1989, s. 23).

(5) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2010/13/EU av 10. mars 2010 om samordning av visse bestemmelser om tilbud av audiovisuelle medietjenester, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene (direktivet om audiovisuelle medietjenester) (EUT L 95 av 15.4.2010, s. 1).

(6) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/65/EF av 11. desember 2007 om endring av rådsdirektiv 89/552/EØF om samordning av visse bestemmelser om utøvelse av fjernsynsvirksomhet, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene (EUT L 332 av 18.12.2007, s. 27).

delar av nettaviser som inneholder audiovisuelle programmer eller brukergenererte videoer, når disse delene kan anses å kunne skilles fra hovedvirksomheten. En tjeneste bør vurderes som et rent tillegg som ikke kan skilles fra hovedvirksomheten, dersom forbindelsene mellom det audiovisuelle tilbudet og hovedvirksomheten, for eksempel levering av nyheter i skriftlig form, tilsier det. Kanaler eller andre audiovisuelle tjenester under en tilbyders redaksjonelle ansvar kan i seg selv utgjøre audiovisuelle medietjenester, selv om de tilbys på en videodelingsplattform som kjennetegnes ved fraværet av redaksjonelt ansvar. I slike tilfeller skal de tilbyderne som har det redaksjonelle ansvaret, overholde direktiv 2010/13/EU.

- 4) Videodelingsplattformstjenester gir tilgang til et audiovisuelt innhold som allmennheten, og særlig de unge, stadig oftere benytter seg av. Dette gjelder også for sosiale medier, som er blitt et viktig medium for å dele informasjon, underholde og opplyse, blant annet ved å gi tilgang til programmer og brukergenererte videoer. De sosiale medietjenestene må inngå i virkeområdet for direktiv 2010/13/EU ettersom de konkurrerer om de samme målgruppene og inntektene som audiovisuelle medietjenester. De har dessuten en betydelig påvirkningskraft ved at de gir brukerne mulighet til å forme og påvirke andre brukeres holdninger. For å beskytte mindreårige mot skadelig innhold, og alle borgere mot oppfordring til hat, vold og terrorisme, bør disse tjenestene derfor omfattes av direktiv 2010/13/EU i den utstrekning de oppfyller definisjonen av en videodelingsplattformstjeneste.
- 5) Selv om direktiv 2010/13/EU ikke har som mål å regulere sosiale medietjenester som sådan, bør en sosial medietjeneste omfattes av direktivet dersom levering av programmer og brukergenererte videoer utgjør en vesentlig funksjon i tjenesten. Levering av programmer og brukergenererte videoer kan anses å ha en vesentlig funksjon i en sosial medietjeneste dersom det audiovisuelle innholdet ikke bare kommer i tillegg til eller utgjør en mindre del av den sosiale medietjenestens aktivitet. For å sikre klarhet, effektivitet og sammenheng i gjennomføringen bør Kommisjonen om nødvendig, etter å ha rådspurt kontaktutvalget, utstede retningslinjer for den praktiske anvendelsen av kriteriet om vesentlig funksjon i definisjonen av en «videodelingsplattformstjeneste». Retningslinjene bør utarbeides med behørig hensyn til de målene av allmenn interesse som skal nås gjennom tiltakene tilbydere av videodelingsplattformer skal treffe, og til retten til ytringsfrihet.
- 6) Dersom en del av en tjeneste som kan skilles fra den, utgjør en videodelingsplattformstjeneste i henhold til direktiv 2010/13/EU, bør bare denne delen omfattes av nevnte direktiv, og bare med hensyn til programmer og brukergenererte videoer. Videoklipp som er innsatt i det redaksjonelle innholdet i elektroniske versjoner av aviser og tidsskrifter, og animerte bilder som for eksempel GIF-bilder, bør ikke omfattes av direktiv 2010/13/EU. Definisjonen av en videodelingsplattformstjeneste bør ikke omfatte ikke-økonomisk virksomhet, for eksempel levering av audiovisuelt innhold på private nettsteder og for ikke-kommersielle interessegrupper.
- 7) For å sikre en effektiv gjennomføring av direktiv 2010/13/EU er det avgjørende at medlemsstatene utarbeider og vedlikeholder oppdaterte oversikter over tilbydere av medietjenester og tilbydere av videodelingsplattformer under sin jurisdiksjon, og at de jevnlig deler disse oversiktene med sine vedkommende, uavhengige reguleringsmyndigheter eller -organer, og med Kommisjonen. Oversiktene bør inneholde informasjon om hvilke kriterier jurisdiksjonen er basert på.
- 8) Fastsettelse av jurisdiksjon krever en vurdering av de faktiske forhold ut fra kriteriene i direktiv 2010/13/EU. Vurderingen av disse faktiske forholdene kan gi motstridende resultater. Når samarbeidsprosedyrene i nevnte direktiv benyttes, er det viktig at Kommisjonen kan basere sine konklusjoner på pålitelige fakta. Gruppen av europeiske reguleringsmyndigheter for audiovisuelle medietjenester (ERGA) bør derfor gis myndighet til å avgi uttalelser om jurisdiksjon når Kommisjonen ber om det. Når Kommisjonen i forbindelse med bruken av disse samarbeidsprosedyrene beslutter å rådspørre ERGA, bør den underrette kontaktutvalget, blant annet om meldinger den har mottatt fra medlemsstatene innenfor rammen av disse samarbeidsprosedyrene, og om ERGAs uttalelse.
- 9) Prosedyrene og vilkårene for å begrense adgangen til å tilby og motta audiovisuelle medietjenester bør være de samme for både lineære og ikke-lineære tjenester.
- 10) I samsvar med rettspraksis ved Den europeiske unions domstol (heretter kalt «Domstolen») er det mulig å begrense adgangen til å tilby tjenester som er sikret i henhold til traktaten, ut fra tvingende allmenne hensyn, for eksempel for å oppnå et høyt forbrukervernnivå, forutsatt at slike begrensninger er begrunnede, forholdsmessige og nødvendige. Derfor bør en medlemsstat kunne treffe visse tiltak for å sikre overholdelse av nasjonale forbrukervernregler som ikke hører under de områdene som samordnes ved direktiv 2010/13/EU. Tiltak som en medlemsstat treffer for å håndheve sin nasjonale ordning for forbrukervern, blant annet i forbindelse med pengespillreklame, må være begrunnede, forholdsmessige og nødvendige, slik det kreves i henhold til Domstolens rettspraksis. Under alle omstendigheter skal en mottakermedlemsstat ikke treffe noen tiltak som kan hindre videresending på dens territorium av fjernsynssendinger fra en annen medlemsstat.

- 11) Når en medlemsstat melder fra til Kommisjonen om at en tilbyder av medietjenester har etablert seg i den medlemsstaten som har jurisdiksjon, for å omgå strengere regler på de områdene som samordnes ved direktiv 2010/13/EU, og som ville vært gjeldende for denne tilbyderen om den var etablert i meldermedlemsstaten, bør den legge fram troverdig og behørig underbygd dokumentasjon på dette. Dokumentasjonen bør inneholde en rekke detaljerte, understøttende opplysninger som gjør det mulig å fastslå en slik omgåelse med rimelig sikkerhet.
- 12) I sin melding til Europaparlamentet og Rådet kalt «Better Regulation for Better Results – an EU Agenda» understreket Kommisjonen at den, når den vurderer politiske løsninger, vil vurdere både regelverksbaserte og ikke-regelverksbaserte midler, basert på praksisfellesskap og prinsippene for bedre selv- og samregulering. En rekke atferdsnormer fastsatt på de områdene som samordnes ved direktiv 2010/13/EU, har vist seg å være godt utformet og i tråd med prinsippene for bedre selv- og samregulering. En lovgivningsmessig sikkerhetsmekanisme ble ansett som en viktig suksessfaktor for å fremme overholdelse av et regelverk basert på selv- eller samregulering. Det er også viktig at slike normer setter opp konkrete mål som muliggjør jevnlig, åpen og uavhengig overvåking og evaluering av måloppnåelsen. Atferdsnormene bør også omfatte bestemmelser om effektiv håndheving. Disse prinsippene bør følges i normene for selv- og samregulering som vedtas på de områdene som samordnes ved direktiv 2010/13/EU.
- 13) Erfaringsmessig kan både selv- og samreguleringsordninger som gjennomføres i samsvar med de ulike rettstradisjonene i medlemsstatene, få en viktig rolle med hensyn til å oppnå et høyt forbrukervernnivå. Tiltak med sikte på å nå mål av allmenn interesse i den framvoksende sektoren for audiovisuelle medietjenester er mer effektive dersom de treffes med aktiv støtte fra tjenestetilbyderne selv.
- 14) Selvregulering utgjør en type frivillig initiativ som gjør at markedsdeltakere, partene i arbeidslivet og ikke-statlige organisasjoner og sammenslutninger kan vedta felles retningslinjer seg imellom og for seg selv. De har ansvar for å utarbeide, overvåke og håndheve disse retningslinjene. Medlemsstatene bør, i samsvar med sine ulike rettstradisjoner, erkjenne den rollen effektiv selvregulering kan få ved at den utfyller de lovgivningsmessige, rettslige og administrative ordningene som allerede finnes, samt dens nyttige bidrag til å nå målene i direktiv 2010/13/EU. Selv om selvregulering kan være en utfyllende metode for å gjennomføre visse bestemmelser i direktiv 2010/13/EU, bør den imidlertid ikke erstatte den nasjonale lovgiverens forpliktelser. Samregulering gir i sin enkleste form en rettslig forbindelse mellom selvregulering og den nasjonale lovgiveren i samsvar med medlemsstatenes rettstradisjoner. Ved samregulering er den regulerende rollen delt mellom de berørte partene og regjeringen eller nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer. De relevante offentlige myndighetenes rolle er blant annet anerkjennelse av ordningen med samregulering, revisjon av prosessene innenfor ordningen og finansiering av ordningen. Samregulering bør gi mulighet for at staten kan gripe inn i tilfeller der målene ikke nås. Uten at det berører medlemsstatenes formelle forpliktelser med hensyn til innarbeiding i nasjonal lovgivning, blir det i direktiv 2010/13/EU oppfordret til bruk av selv- og samregulering. Dette bør verken forplikte medlemsstatene til å opprette ordninger med selvregulering og/eller samregulering, eller avbryte eller gå på bekostning av gjeldende initiativer til samregulering som allerede er innført i medlemsstatene, og som fungerer effektivt.
- 15) Åpenhet omkring medieeierskap er direkte knyttet til ytringsfriheten, som er en hjørnestein i demokratiske systemer. Informasjon om eierstrukturen hos tilbydere av medietjenester, når et slikt eierskap fører til kontroll over eller betydelig innflytelse på tjenestenes innhold, gir brukerne mulighet til å gjøre seg opp en informert mening om dette innholdet. Medlemsstatene bør kunne bestemme hvorvidt og i hvilken utstrekning informasjon om eierstrukturen hos en tilbyder av medietjenester bør være tilgjengelig for brukerne, forutsatt at essensen i de grunnleggende rettighetene og frihetene blir respektert, og at slike tiltak er nødvendige og forholdsmessige.
- 16) På grunn av de audiovisuelle medietjenestenes særlige art, og særlig disse tjenestenes innvirkning på opinionsdannelsen, har brukerne en rettmessig interesse av å vite hvem som er ansvarlig for innholdet i disse tjenestene. For å styrke ytringsfriheten, og i forlengelsen av det fremme mediemangfoldet og unngå interessekonflikter, er det viktig at medlemsstatene sørger for at brukerne til enhver tid har enkel og direkte tilgang til informasjon om tilbydere av medietjenester. Beslutningen ligger hos hver enkelt medlemsstat, særlig om hvilken informasjon som kan gis om eierstruktur og reelle eiere.
- 17) For å sikre sammenheng og rettssikkerhet for foretakene og medlemsstatenes myndigheter bør begrepet «oppfordring til vold eller hat» så langt det er hensiktsmessig forstås som definert i Rådets rammebeslutning 2008/913/JIS(7).

(7) Rådets rammebeslutning 2008/913/JIS av 28. november 2008 om bekjempelse av visse former og uttrykk for rasisme og fremmedhat ved hjelp av straffebestemmelser (EUT L 328 av 6.12.2008, s. 55).

- 18) Med tanke på utviklingen av mulighetene for å spre innhold via elektroniske kommunikasjonsnett er det viktig å beskytte allmennheten mot oppfordring til terrorisme. Direktiv 2010/13/EU bør derfor sikre at audiovisuelle medietjenester ikke inneholder offentlig oppfordring til å begå en terrorhandling. For å sikre sammenheng og rettssikkerhet for foretakene og medlemsstatenes myndigheter bør begrepet «offentlig oppfordring til å begå en terrorhandling» forstås som definert i europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2017/541⁽⁸⁾.
- 19) For å sette seerne, herunder foreldre og mindreårige, i stand til å treffe informerte beslutninger om innholdet som skal vises, må tilbydere av medietjenester gi tilstrekkelige opplysninger om innhold som kan skade mindreåriges fysiske, mentale eller moralske utvikling. Dette kan for eksempel skje ved hjelp av et system med innholdsbeskrivelse, et lydsignal, et visuelt symbol eller andre midler som beskriver innholdets art.
- 20) De hensiktsmessige tiltakene for beskyttelse av mindreårige som gjelder for fjernsynssendinger, bør også gjelde for audiovisuelle medietjenester på bestilling. Det bør gi økt beskyttelse. Prinsippet om minsteharmonisering gir medlemsstatene mulighet til å utvikle høyere grad av beskyttelse mot innhold som kan skade mindreåriges fysiske, mentale eller moralske utvikling. Det mest skadelige innholdet, som kan skade mindreåriges fysiske, mentale eller moralske utvikling, men som ikke nødvendigvis er en straffbar handling, bør være underlagt de strengeste tiltakene, for eksempel kryptering og effektiv tilgangskontroll, uten at dette berører medlemsstatenes mulighet til å vedta strengere tiltak.
- 21) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/679⁽⁹⁾ anerkjenner at barn trenger et særlig vern i forbindelse med behandling av sine personopplysninger. Når tilbydere av medietjenester oppretter beskyttelsesordninger for barn, innebærer det nødvendigvis behandling av personopplysninger om mindreårige. Ettersom slike ordninger har til formål å beskytte barn, bør mindreåriges personopplysninger behandlet innenfor rammen av tekniske tiltak som skal verne barn, ikke benyttes til kommersielle formål.
- 22) Å sikre tilgjengelighet til audiovisuelt innhold er et grunnleggende krav innenfor rammene av forpliktelsene som er inngått i henhold til De forente nasjoners konvensjon om rettighetene til personer med nedsatt funksjonsevne. Innenfor rammen av direktiv 2010/13/EU bør uttrykket «funksjonshemmede» tolkes ut fra den type tjenester som omfattes av nevnte direktiv, som er audiovisuelle medietjenester. Retten for personer med nedsatt funksjonsevne og eldre til å delta og bli integrert i det sosiale liv og i kulturlivet i Unionen henger sammen med leveringen av tilgjengelige audiovisuelle medietjenester. Derfor bør medlemsstatene uten unødig opphold sørge for at tilbydere av medietjenester under deres jurisdiksjon går aktivt inn for å gjøre innholdet tilgjengelig for personer som har nedsatt funksjonsevne, og særlig nedsatt syns- eller hørselsevne. Tilgjengelighetskravene bør oppfylles gjennom en progressiv og kontinuerlig prosess, samtidig som det tas høyde for praktiske og uunngåelige begrensninger som kan hindre full tilgjengelighet, for eksempel direktesendte programmer eller arrangementer. For å kunne måle framskrittene som tilbydere av medietjenester har gjort med å gjøre sine tjenester gradvis mer tilgjengelige for personer med nedsatt syns- eller hørselsevne, bør medlemsstatene kreve at tilbydere av medietjenester som er etablert på deres territorium, rapporterer jevnlig til dem.
- 23) Midlene til å oppnå tilgjengelige audiovisuelle medietjenester i henhold til direktiv 2010/13/EU bør omfatte, men behøver ikke være begrenset til, tegnspråk, teksting for personer som er døve eller har nedsatt hørselsevne, oppleste undertekster og synstolking. Nevnte direktiv omfatter imidlertid ikke funksjoner eller tjenester som gir tilgang til audiovisuelle medietjenester, og heller ikke tilgjengelighetsfunksjoner i elektroniske programoversikter (EPG-er). Nevnte direktiv berører derfor ikke bestemmelser i unionsretten som tar sikte på å harmonisere tilgjengeligheten av tjenester som gir tilgang til audiovisuelle medietjenester, for eksempel nettsider, nettbaserte applikasjoner og elektroniske programoversikter, eller levering av opplysninger om tilgjengelighet og i tilgjengelige formater.
- 24) I enkelte tilfeller lar det seg kanskje ikke gjøre å gi informasjon i en krisesituasjon på en slik måte at den er tilgjengelig for personer med nedsatt funksjonsevne. Slike ekstraordinære tilfeller bør imidlertid ikke være til hinder for å gi informasjon i en krisesituasjon via audiovisuelle medietjenester.
- 25) Direktiv 2010/13/EF berører ikke medlemsstatenes mulighet til å innføre forpliktelser til å sikre at innhold som er av allmenn interesse i henhold til fastlagte mål av allmenn interesse, for eksempel mediemangfold, ytringsfrihet og

⁽⁸⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2017/541 av 15. mars 2017 om bekjempelse av terrorisme, erstatning av Rådets rammebeslutning 2002/475/JIS og endring av rådsbeslutning 2005/671/JIS (EUT L 88 av 31.3.2017, s. 6).

⁽⁹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/679 av 27. april 2016 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger samt om oppheving av direktiv 95/46/EF (generell personvernforordning) (EUT L 119 av 4.5.2016, s. 1).

kulturelt mangfold, framheves på passende vis. Slike forpliktelser bør pålegges bare når de er nødvendige for å nå mål av allmenn interesse som er klart definert av medlemsstatene i samsvar med unionsretten. Når medlemsstatene beslutter å innføre regler om passende framheving, bør foretak bare pålegges forholdsmessige forpliktelser som tilgodeser berettigede allmenne hensyn.

- 26) For å verne om det redaksjonelle ansvaret til tilbydere av medietjenester og den audiovisuelle verdikjeden, er det avgjørende å kunne garantere integriteten til programmer og audiovisuelle medietjenester som leveres av tilbydere av medietjenester. Programmer og audiovisuelle medietjenester bør ikke sendes i forkortet form, endret eller med avbrudd, eller forsynes med et overlegg for kommersielle formål, uten uttrykkelig samtykke fra tilbyderen av medietjenester. Medlemsstatene bør sørge for at overlegg som mottakeren av tjenesten utelukkende har tatt initiativ til eller tillatt til privat bruk, for eksempel overlegg knyttet til tjenester for personlige meldinger, ikke krever samtykke fra tilbyderen av medietjenester. Betjeningsselementer for brukergrensesnittet som er nødvendige for å kunne bruke utstyret eller navigere mellom programmene, for eksempel volumregulering, søkefunksjoner, navigeringsmenyer eller kanallister, bør ikke omfattes. Berettigede overlegg, for eksempel advarselsmeldinger, generelle opplysninger av allmenn interesse, undertekster eller kommersiell kommunikasjon som leveres av tilbyderen av medietjenester, bør heller ikke omfattes. Med forbehold for artikkel 3 nr. 3 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2015/2120⁽¹⁰⁾ bør datakomprimeringsteknikker som reduserer størrelsen på en datafil, og andre teknikker som tilpasser en tjeneste til distribusjonsmåten, for eksempel oppløsning og koding, uten å endre noe av innholdet, heller ikke omfattes.

Tiltak for å verne om integriteten til programmer og audiovisuelle medietjenester bør innføres når de er nødvendige for å nå mål av allmenn interesse som er klart definert av medlemsstatene i samsvar med unionsretten. Slike tiltak bør pålegge foretak rimelige forpliktelser som tilgodeser berettigede allmenne hensyn.

- 27) Med unntak av sponing og produktplassering bør audiovisuell kommersiell kommunikasjon om alkoholholdige drikker gjennom audiovisuelle medietjenester på bestilling oppfylle kriteriene for fjernsynsreklame og telekjøp vedrørende alkoholholdige drikker som er fastsatt i direktiv 2010/13/EU. De mer detaljerte kriteriene for fjernsynsreklame og telekjøp vedrørende alkoholholdige drikker er begrenset til reklameinnslag, som av natur er atskilt fra programmet og derfor utelukker annen kommersiell kommunikasjon som er knyttet til eller er en integrert del av programmet, for eksempel gjennom sponing og produktplassering. Disse kriteriene bør derfor ikke gjelde for sponing og produktplassering i audiovisuelle medietjenester på bestilling.
- 28) Det finnes visse allment anerkjente ernæringsmessige retningslinjer på nasjonalt og internasjonalt plan, for eksempel ernæringsprofilmodellen fra Verdens helseorganisasjons regionale kontor for Europa, som kan benyttes til å sonde mellom næringsmidler ut fra deres ernæringsmessige sammensetning i forbindelse med fjernsynsreklame for næringsmidler som vises til barn. Medlemsstatene bør oppfordres til å sørge for at det benyttes selv- og samregulering, herunder gjennom atferdsnormer, til effektivt å begrense barns eksponering for audiovisuell kommersiell kommunikasjon om næringsmidler og drikker med et høyt innhold av salt, sukker, fett, mettet fett eller transfettsyrer, eller som på annen måte ikke er i tråd med de nasjonale eller internasjonale ernæringsmessige retningslinjene.
- 29) På samme måte bør medlemsstatene oppfordres til å sørge for at det benyttes atferdsnormer for selv- og samregulering til effektivt å begrense barns og mindreåriges eksponering for audiovisuell kommersiell kommunikasjon om alkoholholdige drikker. Det finnes visse selv- eller samreguleringsordninger på unionsplan og nasjonalt plan for ansvarsfull markedsføring av alkoholholdige drikker, blant annet i audiovisuell kommersiell kommunikasjon. Disse ordningene bør fremmes ytterligere, særlig ordninger som skal sikre at audiovisuell kommersiell kommunikasjon om alkoholholdige drikker følges av et budskap om ansvarlige drikkevaner.
- 30) Det er viktig at mindreårige er effektivt beskyttet mot å bli eksponert for audiovisuell kommersiell kommunikasjon som fremmer pengespill. I denne sammenheng finnes det flere selv- eller samreguleringsordninger på unionsplan og på nasjonalt plan for å fremme ansvarlig pengespill, herunder i audiovisuell kommersiell kommunikasjon.
- 31) For å fjerne hindringer for fri bevegelse for tjenester over landegrensene innenfor Unionen er det nødvendig å sikre effektive selv- og samreguleringstiltak som særlig tar sikte på å verne forbrukerne eller folkehelsen.

⁽¹⁰⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2015/2120 av 25. november 2015 om fastsettelse av tiltak for tilgang til et åpent internett og om endring av direktiv 2002/22/EF om leveringspliktige tjenester og brukerrettigheter i forbindelse med elektroniske kommunikasjonsnett og -tjenester og forordning (EU) nr. 531/2012 om gjestning i offentlige mobilkommunikasjonsnett i Unionen (EUT L 310 av 26.11.2015, s. 1).

- 32) Markedet for fjernsynssendinger har utviklet seg, og det er derfor behov for større fleksibilitet i forbindelse med audiovisuell kommersiell kommunikasjon, særlig med hensyn til kvantitative regler for lineære audiovisuelle medietjenester og produktplassering. Framveksten av nye tjenester, også dem uten reklame, har gitt større valgmuligheter for seerne, som lett kan bytte til alternative tilbud.
- 33) Liberaliseringen av produktplassering har ikke ført til den forventede veksten i denne formen for audiovisuell kommersiell kommunikasjon. Særlig har det generelle forbudet mot produktplassering, om enn med enkelte unntak, ikke gitt rettslig sikkerhet for tilbydere av medietjenester. Produktplassering bør derfor tillates i alle audiovisuelle medietjenester og videodelingsplattformstjenester, med visse unntak.
- 34) Produktplassering bør ikke tillates i nyhetssendinger og aktualitetsprogrammer, forbrukerprogrammer, religiøse programmer og barneprogrammer. Særlig har det vist seg at produktplassering og reklame som er innlemmet i programmet, kan påvirke barns atferd, ettersom barn ofte ikke er i stand til å kjenne igjen det kommersielle innholdet. Det er derfor behov for et fortsatt forbud mot produktplassering i barneprogrammer. Forbrukerprogrammer er programmer som gir råd til seerne, eller som inneholder omtale av varer og tjenester. Å tillate produktplassering i slike programmer ville viske ut skillet mellom reklame og redaksjonelt innhold for seere som kan forvente en reell og ærlig vurdering av produkter eller tjenester i slike programmer.
- 35) Tilbydere av audiovisuelle medietjenester på bestilling bør fremme produksjon og distribusjon av europeiske verker ved å sikre at deres programkataloger inneholder en minsteandel av europeiske verker, og at disse framheves i tilstrekkelig grad. Det bør oppmuntres til merking i metadataene av audiovisuelt innhold som fyller kravene til å anses som et europeisk verk, slik at disse metadataene er tilgjengelige for tilbydere av medietjenester. Framheving innebærer å fremme europeiske verker ved å lette tilgangen til dem. Framheving kan sikres på ulike måter, for eksempel ved en egen avdeling for europeiske verker som er tilgjengelig fra tjenestens hjemmeside, mulighet for å søke etter europeiske verker med søkeverktøyet som er en del av tjenesten, bruk av europeiske verker i tjenestens kampanjer eller en minste prosentdel av europeiske verker som fremmes gjennom tjenestens programkatalog, for eksempel ved hjelp av bannere eller lignende verktøy.
- 36) For å sikre tilstrekkelige investeringer i europeiske verker bør medlemsstatene kunne legge finansielle forpliktelser på tilbydere av medietjenester etablert på deres territorium. Disse forpliktelsene kan ha form av direkte bidrag til produksjon av og erverv av rettigheter til europeiske verker. Medlemsstatene kan også ilegge avgifter som betales til et fond og beregnes på grunnlag av inntekter fra audiovisuelle medietjenester som leveres i og er rettet mot deres territorium. I dette direktiv er det, i lys av den direkte sammenhengen mellom finansielle forpliktelser og medlemsstatenes ulike kulturpolitiske mål, presisert at en medlemsstat også kan legge slike finansielle forpliktelser på tilbydere av medietjenester etablert i en annen medlemsstat som retter sine tjenester mot dens territorium. I så fall bør det bare pålegges finansielle forpliktelser ut fra inntektene som genereres gjennom publikum i medlemsstaten som tjenestene er rettet mot. Tilbydere av medietjenester som er pålagt å bidra til filmfinansieringsordninger i en medlemsstat som tjenestene er rettet mot, bør på en ikke-diskriminerende måte, og selv om de ikke er etablert i vedkommende medlemsstat, kunne få støtte som er tilgjengelig for tilbydere av medietjenester under de respektive ordningene for filmfinansiering.
- 37) Fjernsynsselskaper investerer i dag mer i europeiske audiovisuelle verker enn tilbydere av audiovisuelle medietjenester på bestilling. Dersom en medlemsstat som tjenestene er rettet mot, velger å legge en finansiell forpliktelse på et fjernsynsselskap under en annen medlemsstats jurisdiksjon, bør det derfor tas hensyn til dette fjernsynsselskapets direkte bidrag til produksjon av og erverv av rettigheter til europeiske verker, og særlig samproduksjoner, med behørig hensyn til forholdsmessighetsprinsippet. Dette berører ikke medlemsstatenes myndighet til, i samsvar med sin kulturpolitikk og forutsatt at det er forenlig med reglene for statsstøtte, å fastsette nivået på de finansielle bidragene som skal betales av tilbydere av medietjenester under deres jurisdiksjon.
- 38) Når en medlemsstat i enkelttilfeller skal vurdere om en audiovisuell medietjeneste på bestilling etablert i en annen medlemsstat er rettet mot publikum på sitt territorium, bør den vise til indikatorer som reklame eller andre salgsfremmende tiltak som er spesielt rettet mot kunder på sitt territorium, tjenestens hovedspråk eller at det foreligger innhold eller kommersiell kommunikasjon som spesielt er rettet mot publikum i mottakermedlemsstaten.

- 39) Når en medlemsstat pålegger tilbydere av medietjenester å bidra finansielt, bør formålet med bidragene være å fremme europeiske verker på hensiktsmessig måte, og samtidig unngå faren for dobbel innkreving av bidrag fra tilbydere av medietjenester. Dersom medlemsstaten der tilbyderen av medietjenester er etablert, krever et slikt finansielt bidrag, bør den derfor ta hensyn til eventuelle finansielle bidrag pålagt av medlemsstatene som tjenestene er rettet mot.
- 40) For å sikre at forpliktelser til å fremme europeiske verker ikke undergraver markedsutviklingen, og for å åpne for nye aktører i markedet, bør tilbydere uten vesentlig tilstedeværelse i markedet ikke være underlagt slike krav. Dette er særlig tilfellet for tilbydere med lav omsetning eller et lite publikum. Hvorvidt publikummet er lite, kan for eksempel fastslås ut fra seertid eller salg, avhengig av tjenestens art, mens det ved fastsettingen av lav omsetning bør tas hensyn til at audiovisuelle markeder har ulik størrelse i medlemsstatene. Det kan også være lite hensiktsmessig å innføre slike krav i tilfeller der disse på grunn av den audiovisuelle tjenestens art eller tema er praktisk ugjennomførbare eller uberettigede.
- 41) Det er viktig at fjernsynsselskaper har større fleksibilitet og kan bestemme når reklamen skal vises, for å kunne maksimere annonsørens etterspørsel og flyten for seerne. Det er imidlertid også nødvendig å opprettholde et tilfredsstillende forbrukervern i så henseende fordi en slik fleksibilitet kan eksponere seerne for en for stor mengde reklame i beste sendetid. Særlige grenser bør derfor gjelde i tidsrommet mellom klokken 6.00 og 18.00, og mellom klokken 18.00 og 24.00.
- 42) Nøytrale rammer skiller redaksjonelt innhold fra fjernsynsreklame eller telekjøp, og skiller enkeltinnslag. De gjør at seeren klart og tydelig kan se når én type audiovisuelt innhold slutter og en annen begynner. Det må presiseres at nøytrale rammer ikke omfattes av den kvantitative begrensningen som er fastsatt for fjernsynsreklame. Dette er for å sikre at tiden som settes av til nøytrale rammer, ikke får innvirkning på tiden som settes av til reklame, og at reklameinntektene ikke påvirkes negativt.
- 43) Sendetid som et fjernsynsselskap setter av til annonsering av egne programmer og tilleggsprodukter direkte avledet av disse programmene, eller til annonsering om offentlige tjenester og innslag om veldedige formål som sendes gratis, med unntak av kostnadene som påløper i forbindelse med sendingen, bør ikke inngå i den maksimale sendetiden som kan settes av til reklame og telekjøp. I tillegg er mange fjernsynsselskaper en del av en større kringkastingsgruppe og annonserer, i tillegg til egne programmer og tilleggsprodukter direkte avledet av disse programmene, også programmer og audiovisuelle medietjenester fra andre aktører som tilhører samme kringkastingsgruppe. Sendetid som er satt av til slik annonsering bør heller ikke inngå i den maksimale sendetiden som kan settes av til reklame og telekjøp.
- 44) Tilbydere av videodelingsplattformer som omfattes av direktiv 2010/13/EU, yter informasjonssamfunnstjenester som definert i europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/31/EF⁽¹¹⁾. Disse tilbyderne er følgelig, dersom de er etablert i en medlemsstat, underlagt bestemmelsene om det indre marked som er fastsatt i nevnte direktiv. Det er hensiktsmessig å sikre at de samme reglene også skal gjelde for tilbydere av videodelingsplattformer som ikke er etablert i en medlemsstat, med sikte på å sikre at tiltakene for å beskytte mindreårige og allmennheten oppført i direktiv 2010/13/EU er effektive, og så langt det er mulig sikre like vilkår, i den utstrekning disse tilbyderne har enten et morforetak eller et datterforetak som er etablert i en medlemsstat, eller disse tilbyderne er en del av en foretaksgruppe og et annet foretak i denne gruppen er etablert i en medlemsstat. Definisjonene i direktiv 2010/13/EU bør derfor være prinsippbaserte og sikre at det ikke er mulig for et foretak å holde seg utenfor virkeområdet for nevnte direktiv ved å opprette en gruppestruktur som inneholder flere lag av foretak etablert i eller utenfor Unionen. Kommisjonen bør underrettes om tilbydere under hver medlemsstats jurisdiksjon i henhold til etableringsbestemmelsene i direktiv 2000/31/EF og 2010/13/EU.
- 45) Det finnes nye utfordringer, særlig i forbindelse med videodelingsplattformer, som brukere, og særlig mindreårige, i økende grad bruker for tilgang til audiovisuelt innhold. I denne sammenheng har skadelig innhold og hatefulle ytringer som formidles via videodelingsplattformstjenester, gitt stadig større grunn til bekymring. For å beskytte mindreårige og allmennheten mot slikt innhold må det fastsettes forholdsmessige bestemmelser om disse spørsmålene.

⁽¹¹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/31/EF av 8. juni 2000 om visse rettslige aspekter ved informasjonssamfunnstjenester, særlig elektronisk handel, i det indre marked (EFT L 178 av 17.7.2000, s. 1).

- 46) Kommersiell kommunikasjon på videodelingsplattformer er allerede regulert ved europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/29/EF⁽¹²⁾, som forbyr urimelig handelspraksis overfor forbrukerne, herunder villedende og aggressiv praksis i informasjonssamfunnstjenester.

Med hensyn til kommersiell kommunikasjon om tobakkvarer og tilhørende produkter på videodelingsplattformer sikrer de eksisterende forbudene i europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/33/EF⁽¹³⁾, samt forbudene som gjelder for kommersiell kommunikasjon om elektroniske sigaretter og påfyllingsbeholdere i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/40/EU⁽¹⁴⁾, at forbrukerne har et tilfredsstillende vern mot tobakkvarer og tilhørende produkter. Ettersom brukerne i økende grad benytter seg av videodelingsplattformstjenester for å skaffe seg tilgang til audiovisuelt innhold, er det nødvendig å sikre et tilfredsstillende forbrukervernnivå ved å tilpasse reglene om audiovisuell kommersiell kommunikasjon, så langt det er hensiktsmessig, for alle tilbydere. Det er derfor viktig at audiovisuell kommersiell kommunikasjon på videodelingsplattformer er klart identifisert og overholder et sett med kvalitative minstekrav.

- 47) En betydelig andel av innholdet som leveres via videodelingsplattformstjenester, er ikke underlagt noe redaksjonelt ansvar hos tilbyderen av videodelingsplattformen. Det er imidlertid vanligvis disse tilbyderne som bestemmer organiseringen av innholdet, nærmere bestemt programmer, brukergenererte videoer og audiovisuell kommersiell kommunikasjon, blant annet med automatiske metoder eller algoritmer. Derfor bør disse tilbyderne pålegges å treffe hensiktsmessige tiltak for å beskytte mindreårige mot innhold som kan skade deres fysiske, mentale eller moralske utvikling. De bør også pålegges å treffe hensiktsmessige tiltak for å beskytte allmennheten mot innhold som inneholder oppfordring til vold eller hat rettet mot en gruppe, eller et medlem av en gruppe, av en av årsakene nevnt i artikkel 21 i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter (heretter kalt «pakten»), eller hvis spredning utgjør en straffbar handling etter unionsretten.
- 48) I lys av tilbydernes rolle med hensyn til innholdet i videodelingsplattformstjenester, bør de hensiktsmessige tiltakene for å beskytte mindreårige og allmennheten handle om organiseringen av innholdet, og ikke om selve innholdet. Kravene i denne forbindelse, som fastsatt i direktiv 2010/13/EU, bør derfor gjelde med forbehold for artikkel 12–14 i direktiv 2000/31/EF, som fastsetter et unntak fra ansvar for ulovlig informasjon som overføres, eller lagres automatisk, mellomliggende og midlertidig, eller lagres av visse tilbydere av informasjonssamfunnstjenester. Ved levering av tjenester som omfattes av artikkel 12–14 i direktiv 2000/31/EF, bør disse kravene også gjelde med forbehold for artikkel 15 i nevnte direktiv, som utelukker at tilbyderne pålegges generelle forpliktelser til å overvåke slik informasjon, og til aktivt å undersøke fakta og forhold som kan tyde på ulovlig virksomhet, men uten at dette gjelder plikt til overvåking i konkrete tilfeller, og framfor alt berører det ikke påbud fra nasjonale myndigheter i samsvar med nasjonal rett.
- 49) Tilbydere av videodelingsplattformer bør, så langt som mulig, involveres i gjennomføringen av hensiktsmessige tiltak som skal treffes i henhold til direktiv 2010/13/EU. Det bør derfor oppfordres til samregulering. Det bør også være mulig for tilbydere av videodelingsplattformer å treffe strengere tiltak på frivillig grunnlag, i samsvar med unionsretten og slik at ytringsfriheten og informasjons- og mediemangfoldet blir respektert.
- 50) Retten til effektiv klageadgang og til rettferdig rettergang er grunnleggende rettigheter fastsatt i artikkel 47 i pakten. Bestemmelsene i direktiv 2010/13/EU bør derfor ikke forstås på en måte som kan hindre partene i å utøve sin rett til tilgang til rettsystemet.
- 51) Når det treffes hensiktsmessige tiltak for å beskytte mindreårige mot skadelig innhold, og for å beskytte allmennheten mot innhold som inneholder oppfordring til vold, hat og terrorisme i samsvar med direktiv 2010/13/EU, bør det gjøres en nøye avveining med hensyn til de gjeldende grunnleggende rettighetene som er fastsatt i pakten. Dette gjelder særlig, og alt etter omstendighetene, retten til respekt for privatliv og familieliv, retten til vern av personopplysninger, ytringsfriheten og informasjonsfriheten, friheten til å drive næringsvirksomhet, forbudet mot diskriminering og barns rettigheter.

⁽¹²⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/29/EF av 11. mai 2005 om foretaks urimelige handelspraksis overfor forbrukere på det indre marked og om endring av rådsdirektiv 84/450/EØF, europaparlaments- og rådsdirektiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149 av 11.6.2005, s. 22).

⁽¹³⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/33/EF av 26. mai 2003 om tilnærming av lovene og forskriftene i medlemsstatene om reklame for og sponning av tobakkvarer (EUT L 152 av 20.6.2003, s. 16).

⁽¹⁴⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/40/EU av 3. april 2014 om tilnærming av medlemsstatenes lover og forskrifter om framstilling, presentasjon og salg av tobakkvarer og tilhørende produkter og om oppheving av direktiv 2001/37/EF (EUT L 127 av 29.4.2014, s. 1).

- 52) Kontaktutvalget har som formål å fremme en effektiv gjennomføring av direktiv 2010/13/EU, og bør jevnlig rådspørres om alle praktiske problemer i forbindelse med direktivets anvendelse. Kontaktutvalgets arbeid bør ikke begrenses til eksisterende spørsmål knyttet til audiovisuell politikk, men bør også omfatte relevant utvikling i denne sektoren. Det består av representanter for relevante nasjonale myndigheter i medlemsstatene. Medlemsstatene oppfordres til å fremme likestilling mellom kjønnene i kontaktutvalgets sammensetning når de oppnevner sine representanter.
- 53) Medlemsstatene bør sørge for at deres nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer er juridisk atskilt fra regjeringen. Dette bør imidlertid ikke være til hinder for at medlemsstatene fører tilsyn i samsvar med sin nasjonale forfatningsrett. Nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer bør anses å ha oppnådd nødvendig grad av uavhengighet dersom disse myndighetene eller organene, herunder dem som er opprettet som offentlige myndigheter eller organer, er funksjonelt og effektivt uavhengige av sine respektive regjeringer og av ethvert annet offentlig eller privat organ. Dette anses som nødvendig for å sikre upartiskhet i beslutninger som treffes av nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer. Kravet om uavhengighet bør ikke berøre medlemsstatenes mulighet til å opprette reguleringsmyndigheter som fører tilsyn med ulike sektorer, for eksempel den audiovisuelle sektoren og telekommunikasjonssektoren. Nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer bør ha håndhevingsmyndigheten og ressursene som er nødvendige for å kunne utføre sine oppgaver, med hensyn til bemanning, ekspertise og finansielle midler. Virksomheten som utøves av nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer opprettet i henhold til direktiv 2010/13/EU bør sikre respekt for målene om mediemangfold, kulturelt mangfold, forbrukervern, et velfungerende indre marked og like konkurransevilkår.
- 54) Ettersom ett av formålene med audiovisuelle medietjenester er å ivareta enkeltpersoners interesser og forme den offentlige opinionen, er det avgjørende at slike tjenester kan gi den enkelte og samfunnet så fullstendig informasjon som mulig, og med størst mulig mangfold. Dette kan bare oppnås dersom redaksjonelle beslutninger treffes uten statlig innblanding eller påvirkning fra nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer som går ut over ren gjennomføring av lovverket, og som ikke tjener til å trygge en juridisk beskyttet rettighet som skal beskyttes uavhengig av bestemte synspunkter.
- 55) Det bør finnes effektive klageordninger på nasjonalt plan. Den relevante klageinstansen bør være uavhengig av de berørte partene. Dette organet kan være en domstol. Klagebehandlingen bør ikke berøre fordelingen av myndighet innenfor de nasjonale rettsordningene.
- 56) Med sikte på å sikre en enhetlig anvendelse av Unionens audiovisuelle regelverk i alle medlemsstater har Kommisjonen opprettet ERGA ved kommisjonsbeslutning av 3. februar 2014⁽¹⁵⁾. ERGAs rolle er å bistå Kommisjonen med teknisk ekspertise i dens arbeid med å sikre en enhetlig gjennomføring av direktiv 2010/13/EU i alle medlemsstater, og å lette samarbeidet mellom nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer, og mellom nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer og Kommisjonen.
- 57) ERGA har bidratt positivt til en ensartet reguleringspraksis, og har gitt Kommisjonen råd på høyt nivå om gjennomføringsspørsmål. Det er på sin plass at ERGAs rolle anerkjennes formelt og styrkes i direktiv 2010/13/EU. ERGA bør derfor opprettes i henhold til nevnte direktiv.
- 58) Det bør stå Kommisjonen fritt å rådspørre ERGA om ethvert spørsmål knyttet til audiovisuelle medietjenester og videodelingsplattformer. ERGA bør bistå Kommisjonen med teknisk ekspertise og råd, og ved å fremme utveksling av beste praksis, blant annet i forbindelse med atferdsnormer for selv- og samregulering. Kommisjonen bør ikke minst rådspørre ERGA i forbindelse med anvendelsen av direktiv 2010/13/EU med sikte på å lette en ensartet gjennomføring. Når Kommisjonen ber om det, bør ERGA legge fram ikke-bindende uttalelser om jurisdiksjon, om tiltak som avviker fra prinsippet om fri mottaking, og om tiltak rettet mot omgåelse av jurisdiksjon. ERGA bør også kunne bistå med teknisk rådgivning om eventuelle reguleringssspørsmål knyttet til regelverket for audiovisuelle medietjenester, blant annet med hensyn til hatefulle ytringer og beskyttelse av mindreårige, samt om innholdet i audiovisuell kommersiell kommunikasjon om næringsmidler med et høyt innhold av fett, salt eller natrium og sukker.
- 59) «Mediekompetanse» viser til ferdigheter, kunnskaper og forståelse som gjør at borgerne kan bruke mediene på en effektiv og trygg måte. For å gjøre det mulig for borgerne å skaffe seg tilgang til informasjon, og på en ansvarlig og trygg måte bruke, kritisk vurdere og skape medieinnhold, må de ha god mediekompetanse. Mediekompetanse bør ikke begrenses til kunnskap om verktøy og teknologi, men også ta sikte på å utstyre borgerne med evnen til kritisk tenkning som er nødvendig for å kunne utvise dømmekraft, analysere en kompleks virkelighet og forstå forskjellen mellom meninger og fakta.

⁽¹⁵⁾ Kommisjonsbeslutning C(2014) 462 endelig av 3. februar 2014 om opprettelse av gruppen av europeiske reguleringsmyndigheter for audiovisuelle medietjenester.

Det er derfor nødvendig at både tilbydere av medietjenester og tilbydere av videodelingsplattformer, i samarbeid med alle berørte parter, fremmer utviklingen av mediekompetanse i alle deler av samfunnet, for borgere i alle aldre og for alle medier, og at utviklingen på dette området følges nøye.

- 60) Direktiv 2010/13/EU berører ikke medlemsstatenes forpliktelse til å respektere og verne om menneskets verdighet. Det er forenlig med de grunnleggende rettighetene og de prinsippene som er anerkjent særlig i pakten. Direktiv 2010/13/EU tar særlig sikte på å sikre full respekt for ytringsfriheten, friheten til å drive næringsvirksomhet og retten til rettslig prøving, og å fremme anvendelsen av barns rettigheter slik de er nedfelt i pakten.
- 61) Ethvert tiltak medlemsstatene treffer i henhold til direktiv 2010/13/EU, skal respektere ytrings- og informasjonsfriheten og mediemangfoldet, samt det kulturelle og språklige mangfoldet, i samsvar med UNESCO-konvensjonen om å verne og fremme et mangfold av kulturuttrykk.
- 62) Retten til tilgang til politiske nyhetsprogrammer er avgjørende for å kunne trygge den grunnleggende friheten til å motta informasjon, og for å sikre at seernes interesser i Unionen er helt og fullt ivaretatt. Ettersom audiovisuelle medietjenester blir stadig viktigere for samfunnet og demokratiet, bør kringkasting av politiske nyheter, så langt det er mulig og uten at det berører opphavsrettslige bestemmelser, bli tilgjengelig på tvers av landegrensene i Unionen.
- 63) Direktiv 2010/13/EU berører ikke bestemmelsene i internasjonal privatrett, særlig bestemmelser om domstolenes domsmyndighet og lovverk som gjelder for forpliktelser i og utenfor kontraktsforhold.
- 64) I samsvar med den felles politiske erklæringen fra medlemsstatene og Kommisjonen av 28. september 2011 om forklarende dokumenter⁽¹⁶⁾ har medlemsstatene forpliktet seg til at underretningen om innarbeidingstiltakene i berettigede tilfeller skal følges av ett eller flere dokumenter som forklarer sammenhengen mellom et direktivs bestanddeler og de tilsvarende delene av de nasjonale innarbeidingsdokumentene. Med hensyn til dette direktiv anser regelgiveren at oversendingen av slike dokumenter er berettiget.
- 65) Direktiv 2010/13/EU bør derfor endres.

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

I direktiv 2010/13/EU gjøres følgende endringer:

1) I artikkel 1 nr. 1 gjøres følgende endringer:

a) Bokstav a) skal lyde:

«a) «audiovisuell medietjeneste»

- i) en tjeneste som definert i artikkel 56 og 57 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte, der tjenesten eller en del som kan skilles fra den, har som hovedformål å levere programmer til allmennheten som skal informere, underholde eller opplyse, under det redaksjonelle ansvaret til en tilbyder av medietjenester, via elektroniske kommunikasjonsnett som definert i artikkel 2 bokstav a) i direktiv 2002/21/EF; en slik audiovisuell medietjeneste er enten en fjernsynssending som definert i bokstav e) i dette nummer eller en audiovisuell medietjeneste på bestilling som definert i bokstav g) i dette nummer,

ii) audiovisuell kommersiell kommunikasjon,».

b) Ny bokstav skal lyde:

«aa) «videodelingsplattformstjeneste» en tjeneste som definert i artikkel 56 og 57 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte, der tjenesten eller en del som kan skilles fra den, har som hovedformål, eller det er en vesentlig funksjon i tjenesten, å levere programmer og/eller brukergenererte videoer til allmennheten som skal informere, underholde eller opplyse, og som tilbyderen av videodelingsplattformen ikke har redaksjonelt ansvar for, via elektroniske kommunikasjonsnett som definert i artikkel 2 bokstav a) i direktiv 2002/21/EF, og der tilbyderen av videodelingsplattformen bestemmer organiseringen, blant annet med automatiske metoder eller algoritmer, særlig gjennom visning, tagging og sekvensering.».

⁽¹⁶⁾ EUT C 369 av 17.12.2011, s. 14.

- c) Bokstav b) skal lyde:
- «b) «program» et sett av levende bilder med eller uten lyd som utgjør ett enkelt innslag, uansett lengde, innenfor en programoversikt eller en katalog utarbeidet av en tilbyder av medietjenester, herunder spillefilmer, videoklipp, idrettsarrangementer, situasjonskomedier, dokumentarprogrammer, barneprogrammer og dramaproduksjoner.»
- d) Nye bokstaver skal lyde:
- «ba) «brukergenerert video» levende bilder med eller uten lyd som utgjør ett enkelt innslag, uansett lengde, og som skapes av en bruker og lastes opp på en videodelingsplattform av denne brukeren eller av en annen bruker,
- bb) «redaksjonell beslutning» en beslutning som treffes regelmessig med sikte på å utøve redaksjonelt ansvar, og som er knyttet til den daglige driften av den audiovisuelle medietjenesten.»
- e) Ny bokstav skal lyde:
- «da) «tilbyder av en videodelingsplattform» en fysisk eller juridisk person som tilbyr en videodelings plattformstjeneste.»
- f) Bokstav h) skal lyde:
- «h) «audiovisuell kommersiell kommunikasjon» bilder med eller uten lyd som er utformet for å fremme, direkte eller indirekte, varene, tjenestene eller omdømmet til en fysisk eller juridisk person som driver økonomisk virksomhet; slike bilder følger med eller inngår i et program eller en brukergenerert video mot betaling eller lignende vederlag, eller for selvfremmende formål. Audiovisuell kommersiell kommunikasjon er blant annet fjernsynsreklame, sponsing, telekjøp og produktplassering.»
- g) Bokstav k) skal lyde:
- «k) «sponsing» ethvert bidrag fra et offentlig eller privat foretak eller en fysisk person som ikke tilbyr audiovisuelle medietjenester eller videodelingsplattformstjenester eller produserer audiovisuelle verker, til finansiering av audiovisuelle medietjenester, videodelingsplattformstjenester, brukergenererte videoer eller programmer, med sikte på å fremme foretakets eller personens navn, varemerke, omdømme, virksomhet eller produkter.»
- h) Bokstav m) skal lyde:
- «m) «produktplassering» enhver form for audiovisuell kommersiell kommunikasjon som innebærer at en vare eller tjeneste, eller varemerket for varen eller tjenesten, inngår i eller vises til i et program eller en brukergenerert video, mot betaling eller lignende vederlag.»
- 2) Overskriften til kapittel II skal lyde:
- «ALMINNELIGE BESTEMMELSER OM AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER».**
- 3) I artikkel 2 gjøres følgende endringer:
- a) I nr. 3 skal bokstav b) lyde:
- «b) Dersom tilbyderen av medietjenester har sitt hovedkontor i én medlemsstat, men redaksjonelle avgjørelser om de audiovisuelle medietjenestene tas i en annen medlemsstat, skal tilbyderen av medietjenester anses som etablert i medlemsstaten der en betydelig del av arbeidsstyrken som er involvert i den programrelaterte audiovisuelle medietjenestevirksomheten, arbeider. Dersom en betydelig del av arbeidsstyrken som er involvert i den programrelaterte audiovisuelle medietjenestevirksomheten, arbeider i hver av de berørte medlemsstatene, skal tilbyderen av medietjenester anses som etablert i medlemsstaten der den har sitt hovedkontor. Dersom en betydelig del av arbeidsstyrken som er involvert i den programrelaterte audiovisuelle medietjenestevirksomheten, ikke arbeider i noen av disse medlemsstatene, skal tilbyderen av medietjenester anses som etablert i medlemsstaten der den først begynte sin virksomhet i samsvar med vedkommende medlemsstats lovgivning, forutsatt at den fortsatt har en stabil og reell tilknytning til økonomien i den medlemsstaten.»
- b) Nye numre skal lyde:
- «5a. Medlemsstatene skal sørge for at tilbydere av medietjenester underretter vedkommende nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer om alle endringer som kan påvirke fastsettelsen av jurisdiksjon i samsvar med nr. 2, 3 og 4.

5b. Medlemsstatene skal utarbeide og vedlikeholde en oppdatert liste over tilbydere av medietjenester under deres jurisdiksjon og angi hvilke av kriteriene i nr. 2–5 deres jurisdiksjon er basert på. Medlemsstatene skal oversende denne listen, med eventuelle oppdateringer, til Kommisjonen.

Kommisjonen skal sikre at disse listene blir tilgjengelige i en sentral database. Dersom det er manglende samsvar mellom listene, skal Kommisjonen ta kontakt med de berørte medlemsstatene for å finne en løsning. Kommisjonen skal sikre at nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer har tilgang til denne databasen. Kommisjonen skal gjøre informasjon i databasen allment tilgjengelig.

5c. Dersom de berørte medlemsstatene ved anvendelse av artikkel 3 eller 4 ikke blir enige om hvilken medlemsstat som har jurisdiksjon, skal de uten unødig opphold gjøre Kommisjonen oppmerksom på dette. Kommisjonen kan be gruppen av europeiske reguleringsmyndigheter for audiovisuelle medietjenester (ERGA) avgi en uttalelse om saken i samsvar med artikkel 30b nr. 3 bokstav d). ERGA skal avgi sin uttalelse innen 15 virkedager etter at Kommisjonen har framsatt sin anmodning. Kommisjonen skal holde kontaktutvalget nedsatt ved artikkel 29 behørig informert om dette.

Når Kommisjonen treffer en beslutning i henhold til artikkel 3 nr. 2 eller 3, eller artikkel 4 nr. 5, skal den også bestemme hvilken medlemsstat som har jurisdiksjon.».

4) Artikkel 3 skal lyde:

«Artikkel 3

1. Medlemsstatene skal sikre fri mottaking og skal ikke hindre videresending på sitt territorium av audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater av årsaker som faller inn under de områdene som samordnes ved dette direktiv.

2. En medlemsstat kan gjøre midlertidig unntak fra nr. 1 når en audiovisuell medietjeneste som leveres av en tilbyder av medietjenester under en annen medlemsstats jurisdiksjon, utgjør et åpenbart, vesentlig og alvorlig brudd på artikkel 6 nr. 1 bokstav a) eller artikkel 6a nr. 1, eller er til skade for eller utgjør en alvorlig risiko for folkehelsen.

For unntaket nevnt i første ledd gjelder følgende vilkår:

- a) I løpet av de tolv foregående månedene har tilbyderen av medietjenester ved minst to anledninger allerede utført én eller flere av handlingene beskrevet i første ledd.
- b) Den berørte medlemsstaten har gitt tilbyderen av medietjenester, medlemsstaten som har jurisdiksjon over tilbyderen, og Kommisjonen skriftlig melding om de angivelige overtredelsene og om hvilke forholdsmessige tiltak den har til hensikt å treffe om en slik overtredelse skjer igjen.
- c) Den berørte medlemsstaten har respektert den rett til forsvar som tilkommer tilbyderen av medietjenester, og har ikke minst gitt tilbyderen anledning til å gi uttrykk for sitt syn på de angivelige overtredelsene.
- d) Samråd med Kommisjonen og medlemsstaten som har jurisdiksjon over tilbyderen av medietjenester, har ikke ført fram til en minnelig løsning innen én måned etter at Kommisjonen mottok meldingen nevnt i bokstav b).

Innen tre måneder etter å ha mottatt meldingen om tiltakene den berørte medlemsstaten har truffet, og etter å ha bedt ERGA avgi en uttalelse i samsvar med artikkel 30b nr. 3 bokstav d), skal Kommisjonen treffe beslutning om hvorvidt disse tiltakene er forenlige med unionsretten. Kommisjonen skal holde kontaktutvalget behørig underrettet. Dersom Kommisjonen beslutter at disse tiltakene ikke er forenlige med unionsretten, skal den kreve at den berørte medlemsstaten straks bringer de aktuelle tiltakene til opphør.

3. En medlemsstat kan gjøre midlertidig unntak fra nr. 1 dersom en audiovisuell medietjeneste som leveres av en tilbyder av medietjenester under en annen medlemsstats jurisdiksjon, utgjør et åpenbart, vesentlig og alvorlig brudd på artikkel 6 nr. 1 bokstav b), eller er til skade for eller utgjør en alvorlig risiko for offentlig sikkerhet, herunder vern av nasjonal sikkerhet og nasjonalt forsvar.

For unntaket nevnt i første ledd gjelder følgende vilkår:

- a) Handlingen som er nevnt i første ledd, har i løpet av de tolv foregående månedene funnet sted ved minst én anledning.

- b) Den berørte medlemsstaten har gitt tilbydereren av medietjenester, medlemsstaten som har jurisdiksjon over tilbydereren, og Kommisjonen skriftlig melding om den angivelige overtredelsen, og om hvilke forholdsmessige tiltak den har til hensikt å treffe dersom en slik overtredelse skjer igjen.

Den berørte medlemsstaten skal respektere retten til forsvar som tilkommer tilbydereren av medietjenester, og skal ikke minst gi tilbydereren anledning til å gi uttrykk for sitt syn på de angivelige overtredelsene.

Innen tre måneder etter å ha mottatt meldingen om tiltakene den berørte medlemsstaten har truffet, og etter å ha bedt ERGA avgi en uttalelse i samsvar med artikkel 30b nr. 3 bokstav d), skal Kommisjonen treffe beslutning om hvorvidt disse tiltakene er forenlige med unionsretten. Kommisjonen skal holde kontaktutvalget behørig underrettet. Dersom Kommisjonen beslutter at disse tiltakene ikke er forenlige med unionsretten, skal den kreve at den berørte medlemsstaten straks bringer de aktuelle tiltakene til opphør.

4. Nr. 2 og 3 er ikke til hinder for at det innledes saksbehandling, treffes forholdsregler eller innføres sanksjoner i forbindelse med de aktuelle overtredelsene i medlemsstaten som har jurisdiksjon over den aktuelle tilbydereren av medietjenester.

5. Når det haster, kan medlemsstatene innen én måned etter den angivelige overtredelsen gjøre unntak fra vilkårene i nr. 3 bokstav a) og b). I slike tilfeller skal tiltakene som er truffet, snarest mulig meldes til Kommisjonen og medlemsstaten som har jurisdiksjon over tilbydereren av medietjenester, med angivelse av årsakene til at medlemsstaten mener det haster. Kommisjonen skal snarest mulig undersøke om de meldte tiltakene er forenlige med unionsretten. Dersom Kommisjonen kommer til at tiltakene er uforenlige med unionsretten, skal den kreve at den berørte medlemsstaten straks bringer disse tiltakene til opphør.

6. Dersom Kommisjonen mangler nødvendige opplysninger til å kunne treffe en beslutning i henhold til nr. 2 eller 3, skal den innen én måned etter å ha mottatt meldingen be den berørte medlemsstaten om alle opplysninger som er nødvendige for å kunne treffe beslutningen. Kommisjonens frist for å treffe beslutning skal suspenderes til denne medlemsstaten har lagt fram de nødvendige opplysningene. I alle tilfeller skal fristen ikke suspenderes mer enn én måned.

7. Medlemsstatene og Kommisjonen skal jevnlig utveksle erfaringer og beste praksis med hensyn til framgangsmåten som er fastsatt i denne artikkel, innenfor rammen av kontaktutvalget og ERGA.».

5) Artikkel 4 skal lyde:

«Artikkel 4

1. Det skal stå medlemsstatene fritt å kreve at tilbydere av medietjenester under deres jurisdiksjon overholder mer detaljerte eller strengere regler på de områdene som samordnes ved dette direktiv, forutsatt at slike regler er i samsvar med unionsretten.

2. Dersom en medlemsstat

- a) har utøvd sin rett i henhold til nr. 1 til å vedta mer detaljerte eller strengere regler i allmennhetens interesse, og
- b) vurderer det slik at en tilbyder av medietjenester under en annen medlemsstats jurisdiksjon tilbyr en audiovisuell medietjeneste som helt eller hovedsakelig er rettet mot sitt territorium,

kan den be medlemsstaten som har jurisdiksjon, om å løse eventuelle problemer som er påvist i tilknytning til dette nummer. Begge medlemsstater skal samarbeide raskt og oppriktig for å oppnå en gjensidig tilfredsstillende løsning.

Etter å ha mottatt en begrunnet anmodning i henhold til første ledd skal medlemsstaten som har jurisdiksjon, be tilbydereren av medietjenester om å overholde de berørte reglene som er fastsatt i allmennhetens interesse. Medlemsstaten som har jurisdiksjon, skal jevnlig underrette den anmodende medlemsstaten om hvilke skritt som er tatt for å løse de påviste problemene. Innen to måneder etter å ha mottatt anmodningen skal medlemsstaten som har jurisdiksjon, underrette den anmodende medlemsstaten og Kommisjonen om resultatene som er oppnådd, og forklare årsakene dersom det ikke har vært mulig å finne en løsning.

Hver av medlemsstatene kan på ethvert tidspunkt be kontaktutvalget se nærmere på saken.

3. Den berørte medlemsstaten kan treffe hensiktsmessige tiltak overfor tilbydereren av medietjenester dersom

- a) den vurderer det slik at resultatene som er oppnådd ved anvendelse av nr. 2, ikke er tilfredsstillende, og

- b) den har lagt fram dokumentasjon som viser at den aktuelle tilbyderer av medietjenester har etablert seg i medlemsstaten som har jurisdiksjon, for å omgå strengere regler på de områdene som samordnes ved dette direktiv, og som hadde vært gjeldende for tilbyderer om den var etablert i den berørte medlemsstaten; slik dokumentasjon skal gjøre det mulig å fastslå en slik omgåelse med rimelig sikkerhet, uten at det er nødvendig å bevise at tilbyderer av medietjenester har hatt til hensikt å omgå disse strengere reglene.

Slike tiltak skal være objektivt sett nødvendige, anvendes på en ikke-diskriminerende måte og stå i forhold til målene som skal nås.

4. En medlemsstat kan treffe tiltak i henhold til nr. 3 bare dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) Den har underrettet Kommisjonen og medlemsstaten der tilbyderer av medietjenester er etablert om at den har til hensikt å treffe slike tiltak, og begrunnet sin vurdering.
- b) Den har respektert retten til forsvar som tilkommer tilbyderer av medietjenester, og har ikke minst gitt tilbyderer anledning til å gi uttrykk for sitt syn på den angivelige omgåelsen og tiltakene meldermedlemsstaten har til hensikt å treffe.
- c) Kommisjonen har besluttet, etter å ha bedt ERGA avgi en uttalelse i samsvar med artikkel 30b nr. 3 bokstav d), at tiltakene er forenlige med unionsretten, og særlig at vurderingene som er foretatt av medlemsstaten som treffer tiltak i henhold til nr. 2 og 3 i denne artikkel, er velbegrunnede; Kommisjonen skal holde kontaktutvalget behørig underrettet.

5. Innen tre måneder etter å ha mottatt meldingen omhandlet i nr. 4 bokstav a) skal Kommisjonen treffe beslutning om hvorvidt disse tiltakene er forenlige med unionsretten. Dersom Kommisjonen beslutter at tiltakene ikke er forenlige med unionsretten, skal den kreve at den berørte medlemsstaten unnlater å treffe de planlagte tiltakene.

Dersom Kommisjonen mangler nødvendige opplysninger til å kunne treffe en beslutning i henhold til første ledd, skal den innen én måned etter å ha mottatt meldingen be den berørte medlemsstaten om alle opplysninger som er nødvendige for å kunne treffe beslutningen. Kommisjonens frist for å treffe beslutning skal suspenderes til denne medlemsstaten har lagt fram de nødvendige opplysningene. I alle tilfeller skal fristen ikke suspenderes mer enn én måned.

6. Medlemsstatene skal med hensiktsmessige midler og innenfor rammen av sin nasjonale rett sørge for at tilbyderer av medietjenester under deres jurisdiksjon faktisk overholder bestemmelsene i dette direktiv.

7. Direktiv 2000/31/EF får anvendelse med mindre annet er fastsatt i dette direktiv. Ved motstrid mellom direktiv 2000/31/EF og dette direktiv skal dette direktiv gå foran, med mindre annet er fastsatt i dette direktiv.».

6) Ny artikkel skal lyde:

«Artikkel 4a

1. Medlemsstatene skal oppmuntre til bruk av samregulering og fremming av selvregulering gjennom atferdsnormer som vedtas på nasjonalt plan på de områdene som samordnes ved dette direktiv, i den utstrekning det er mulig innenfor medlemsstatenes rettsorden. Disse normene skal

- a) være slik at de blir allment akseptert av de viktigste aktørene i de berørte medlemsstatene,
- b) klart og utvetydig angi hva målene er,
- c) sikre jevnlig, åpen og uavhengig overvåking og evaluering av måloppnåelsen, og
- d) sikre effektiv håndheving, herunder effektive og forholdsmessige sanksjoner.

2. Medlemsstatene og Kommisjonen kan fremme selvregulering gjennom Unionens atferdsnormer, utarbeidet av tilbyderer av medietjenester, tilbyderer av videodelingsplattformstjenester eller organisasjoner som representerer dem, om nødvendig i samarbeid med andre sektorer som industri, handel, yrkessammenslutninger og forbrukerorganisasjoner. Disse normene skal være utformet slik at de blir allment akseptert av de viktigste aktørene på unionsplan og oppfyller kravene i nr. 1 bokstav b)–d). Unionens atferdsnormer skal ikke berøre de nasjonale atferdsnormene.

I samarbeid med medlemsstatene skal Kommisjonen, når det er hensiktsmessig, legge til rette for utarbeiding av Unionens atferdsnormer i samsvar med nærhetsprinsippet og forholdsmessighetsprinsippet.

De som har undertegnet Unionen atferdsnormer, skal legge utkastene til disse normene og endringer av dem fram for Kommisjonen. Kommisjonen skal rådspørre kontaktutvalget om utkastene til normer eller endringer av dem.

Kommisjonen skal gjøre Unionens atferdsnormer allment tilgjengelig og synliggjøre dem på passende vis.

3. Det skal stå medlemsstatene fritt å kreve at tilbydere av medietjenester under deres jurisdiksjon overholder mer detaljerte eller strengere regler i samsvar med dette direktiv og unionsretten, også når deres nasjonale uavhengige reguleringsmyndigheter eller -organer kommer til at en atferdsnorm eller deler av den har vist seg ikke å være tilstrekkelig effektiv. Medlemsstatene skal uten unødige opphold rapportere slike regler til Kommisjonen.».

7) Overskriften til kapittel III skal lyde:

«BESTEMMELSER SOM GJELDER FOR AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER».

8) Artikkel 5 skal lyde:

«Artikkel 5

1. Hver medlemsstat skal sikre at en tilbyder av medietjenester under dens jurisdiksjon sørger for at mottakerne av en tjeneste til enhver tid har lett og direkte tilgang til minst følgende opplysninger:

- a) Tilbyderens navn.
- b) Den geografiske adressen der tilbyderen er etablert.
- c) Opplysninger, herunder e-postadresse eller nettsted, som gjør det mulig å kontakte tilbyderen direkte på en rask og effektiv måte.
- d) Medlemsstaten som har jurisdiksjon over tilbyderen, og vedkommende reguleringsmyndigheter eller -organer eller tilsynsorganer.

2. Medlemsstatene kan vedta lovgivningsmessige tiltak som, i tillegg til informasjonen i nr. 1, fastsetter at tilbydere av medietjenester under deres jurisdiksjon skal gjøre informasjon om sin eierstruktur tilgjengelig, også om de reelle eierne. Slike tiltak skal respektere de aktuelle grunnleggende rettighetene, for eksempel de reelle eiernes privatliv og familieliv. Slike tiltak skal være nødvendige og forholdsmessige og ta sikte på å nå et mål av allmenn interesse.».

9) Artikkel 6 skal lyde:

«Artikkel 6

1. Med forbehold for medlemsstatenes forpliktelse til å respektere og verne om menneskets verdighet skal medlemsstatene på hensiktsmessig måte sørge for at audiovisuelle medietjenester som leveres av tilbydere av medietjenester under deres jurisdiksjon, ikke inneholder noen

- a) oppfordring til vold eller hat rettet mot en gruppe mennesker, eller et medlem av en gruppe, av en av årsakene nevnt i artikkel 21 i pakten,
- b) offentlig oppfordring til å begå en terrorhandling som fastsatt i artikkel 5 i direktiv (EU) 2017/541.

2. Tiltak som treffes i henhold til denne artikkel, skal være nødvendige og forholdsmessige, og skal være forenlige med de rettighetene og de prinsippene som er nedfelt i pakten.».

10) Ny artikkel skal lyde:

«Artikkel 6a

1. Medlemsstatene skal treffe hensiktsmessige tiltak for å sikre at audiovisuelle medietjenester som leveres av tilbydere av medietjenester under deres jurisdiksjon, og som kan skade mindreåriges fysiske, mentale eller moralske utvikling, blir tilgjengelige bare på en måte som sikrer at mindreårige til vanlig ikke vil se eller høre dem. Slike tiltak kan være valg av sendetidspunkt, verktøy for alderskontroll eller andre tekniske tiltak. De skal stå i forhold til de potensielle skadevirkninger av programmet.

Det mest skadelige innholdet, for eksempel umotivert vold og pornografi, skal være underlagt de strengeste tiltakene.

2. Personopplysninger om mindreårige som innhentes eller på annen måte genereres av tilbydere av medietjenester i henhold til nr. 1, skal ikke behandles for kommersielle formål, for eksempel direkte markedsføring, profilering og atferdsbasert reklame.

3. Medlemsstatene skal sørge for at tilbydere av medietjenester gir seerne tilstrekkelig informasjon om innhold som kan skade mindreåriges fysiske, mentale eller moralske utvikling. For dette formål skal tilbydere av medietjenester benytte et system som beskriver potensielt skadelig innhold i en audiovisuell medietjeneste.

Ved gjennomføring av dette nummer skal medlemsstatene oppmuntre til bruk av samregulering som fastsatt i artikkel 4a nr. 1.

4. Kommisjonen skal oppfordre tilbydere av medietjenester til å utveksle eksempler på beste praksis når det gjelder atferdsnormer for samregulering. Medlemsstatene og Kommisjonen kan ved anvendelse av denne artikkel fremme selvregulering gjennom Unionens atferdsnormer som nevnt i artikkel 4a nr. 2.».

11) Artikkel 7 skal lyde:

«Artikkel 7

1. Medlemsstatene skal uten unødig opphold sørge for at tjenester som leveres av tilbydere av medietjenester under deres jurisdiksjon, blir kontinuerlig og gradvis mer tilgjengelige for personer med nedsatt funksjonsevne gjennom forholdsmessige tiltak.

2. Medlemsstatene skal sørge for at tilbydere av medietjenester gir nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer jevnlig rapporter om gjennomføringen av tiltakene nevnt i nr. 1. Medlemsstatene skal innen 19. desember 2022 og deretter hvert tredje år rapportere til Kommisjonen om gjennomføringen av nr. 1.

3. Medlemsstatene skal oppfordre tilbydere av medietjenester til å utarbeide handlingsplaner for tilgjengelighet, slik at de kontinuerlig og gradvis gjør sine tjenester mer tilgjengelige for personer med nedsatt funksjonsevne. Slike handlingsplaner skal oversendes til nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer.

4. Hver medlemsstat skal utpeke ett enkelt, allment tilgjengelig nettbasert kontaktpunkt som er lett tilgjengelig, også for personer med nedsatt funksjonsevne, som gir informasjon og mottar klager knyttet til alle spørsmål om tilgjengelighet nevnt i denne artikkel.

5. Medlemsstatene skal sørge for at informasjon som gis i en krisesituasjon, herunder offentlige meldinger og annonseringer i forbindelse med naturkatastrofer, og som blir tilgjengelige for allmennheten via audiovisuelle medietjenester, gis på en slik måte at de er tilgjengelige for personer med nedsatt funksjonsevne.».

12) Nye artikler skal lyde:

«Artikkel 7a

Medlemsstatene kan treffe tiltak for å sikre at audiovisuelle medietjenester av allmenn interesse får en framtrædende plassering.

Artikkel 7b

Medlemsstatene skal treffe hensiktsmessige og forholdsmessige tiltak for å sikre at audiovisuelle medietjenester som leveres av tilbydere av medietjenester, ikke forsynes med overlegg for kommersielle formål eller endres uten uttrykkelig samtykke fra disse tilbyderne.

Ved anvendelse av denne artikkel skal medlemsstatene angi nærmere bestemmelser, blant annet unntak, særlig med hensyn til å sikre brukernes rettmessige interesser, samtidig som det tas hensyn til de rettmessige interessene til de tilbyderne av medietjenester som opprinnelig leverte de audiovisuelle medietjenestene.».

13) Artikkel 9 skal lyde:

«Artikkel 9

1. Medlemsstatene skal sørge for at audiovisuell kommersiell kommunikasjon som leveres av tilbydere av medietjenester under deres jurisdiksjon, oppfyller følgende krav:

a) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal være lett gjenkjennelig; skjult audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal være forbudt.

b) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal ikke formidles med metoder som påvirker underbevisstheten.

- c) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal ikke
 - i) krenke menneskeverdet,
 - ii) inneholde eller fremme diskriminering på grunnlag av kjønn, rase eller etnisk opprinnelse, nasjonalitet, religion eller tro, nedsatt funksjonsevne, alder eller seksuell legning,
 - iii) oppfordre til atferd som er skadelig for helse eller sikkerhet,
 - iv) oppfordre til atferd som er svært skadelig for miljøet.
 - d) Alle former for audiovisuell kommersiell kommunikasjon om sigaretter og andre tobakksvarer, samt elektroniske sigaretter og påfyllingsbeholdere, skal være forbudt.
 - e) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon om alkoholholdige drikker skal ikke rettes særskilt mot mindreårige, og skal ikke oppfordre til overdrevent inntak av slike drikker.
 - f) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon om legemidler og medisinsk behandling som er reseptpliktig i medlemsstaten hvis jurisdiksjon tilbyderer av medietjenester er underlagt, skal være forbudt.
 - g) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal ikke skade mindreårige fysisk, mentalt eller moralsk, og skal derfor ikke direkte påvirke mindreårige til å kjøpe eller leie et produkt eller en tjeneste ved å utnytte deres uerfarenhet eller godtroenhet, direkte oppfordre dem til å overtale foreldre eller andre til å kjøpe de varene eller tjenestene som det blir reklamert for, utnytte mindreåriges særlige tillit til foreldre, lærere eller andre personer, eller uten grunn vise mindreårige i farlige situasjoner.
2. Audiovisuell kommersiell kommunikasjon om alkoholholdige drikker i audiovisuelle medietjenester på bestilling, med unntak av sponsing og produktplassering, skal oppfylle kriteriene i artikkel 22.
3. Medlemsstatene skal oppmuntre til bruk av samregulering og fremming av selvregulering gjennom atferdsnormer som fastsatt i artikkel 4a nr. 1 med hensyn til upassende audiovisuell kommersiell kommunikasjon om alkoholholdige drikker. Disse normene skal effektivt begrense mindreåriges eksponering for audiovisuell kommersiell kommunikasjon om alkoholholdige drikker.
4. Medlemsstatene skal oppmuntre til bruk av samregulering og fremming av selvregulering gjennom atferdsnormer som fastsatt i artikkel 4a nr. 1 med hensyn til upassende audiovisuell kommersiell kommunikasjon som følger med eller inngår i barneprogrammer, om næringsmidler og drikker som inneholder næringsstoffer og andre stoffer med en ernæringsmessig eller fysiologisk virkning, særlig fett, transfettsyrer, salt eller natrium og sukker, som ifølge anbefalingene ikke bør utgjøre en for stor del av det samlede kostholdet.
- Disse normene skal effektivt begrense barns eksponering for audiovisuell kommersiell kommunikasjon om slike næringsmidler og drikker. De skal sikre at denne audiovisuelle kommersielle kommunikasjonen ikke vektlegger de positive ernæringsmessige sidene ved slike næringsmidler og drikker.
5. Medlemsstatene og Kommisjonen kan ved anvendelse av denne artikkel fremme selvregulering gjennom Unionens atferdsnormer som nevnt i artikkel 4a nr. 2.».
- 14) I artikkel 10 gjøres følgende endringer:
- a) Nr. 2 skal lyde:

«2. Audiovisuelle medietjenester eller programmer skal ikke sponses av foretak som har som hovedvirksomhet å framstille eller selge sigaretter og andre tobakksvarer, samt elektroniske sigaretter og påfyllingsbeholdere.».
 - b) Nr. 4 skal lyde:

«4. Nyhets- og aktualitetsprogrammer skal ikke sponses. Medlemsstatene kan forby sponsing av barneprogrammer. Medlemsstatene kan velge å forby at sponsorens logo vises i løpet av barneprogrammer, dokumentarprogrammer og religiøse programmer.».
- 15) Artikkel 11 skal lyde:
- «Artikkel 11
- 1. Denne artikkel får anvendelse bare på programmer som er produsert etter 19. desember 2009.
 - 2. Produktplassering skal være tillatt i alle audiovisuelle medietjenester, unntatt i nyhetssendinger og aktualitetsprogrammer, forbrukerprogrammer, religiøse programmer og barneprogrammer.

3. Programmer som inneholder produktplassering, skal oppfylle følgende krav:

- a) Deres innhold og organisering, i en programoversikt når det er snakk om en fjernsynssending eller i en katalog når det er snakk om audiovisuelle medietjenester på bestilling, skal ikke under noen omstendigheter påvirkes på en slik måte at det innvirker på ansvaret og den redaksjonelle uavhengigheten hos tilbyderen av medietjenester.
- b) De skal ikke oppfordre direkte til kjøp eller leie av varer eller tjenester, og skal særlig ikke inneholde spesielle salgsfremmende henvisninger til slike varer eller tjenester.
- c) De skal ikke framheve det aktuelle produktet på utilbørlig måte.
- d) Seerne skal informeres klart og tydelig om at produktplassering forekommer, ved at dette identifiseres på egnet måte ved begynnelsen og slutten av programmet, samt når et program fortsetter etter et reklameavbrudd, for å unngå at seerne villedes.

Medlemsstatene kan fravike kravene i bokstav d), unntatt for programmer som er produsert eller bestilt av en tilbyder av medietjenester eller et foretak tilknyttet tilbyderen av medietjenester.

4. Programmer skal uansett ikke inneholde produktplassering av

- a) sigaretter og andre tobakksvarer, samt elektroniske sigaretter og påfyllingsbeholdere, eller produktplassering for foretak som har som hovedvirksomhet å framstille eller selge slike produkter,
- b) Konkrete legemidler eller medisinske behandlinger som er reseptpliktige i medlemsstaten hvis jurisdiksjon tilbyderen av medietjenester er underlagt.».

16) Overskriften til kapittel IV utgår.

17) Artikkel 12 utgår.

18) Artikkel 13 skal lyde:

«Artikkel 13

1. Medlemsstatene skal sikre at tilbydere av medietjenester under deres jurisdiksjon som tilbyr audiovisuelle medietjenester på bestilling, sørger for at europeiske verker utgjør minst 30 % av deres kataloger og framheves.

2. Når medlemsstatene krever at tilbydere av medietjenester under deres jurisdiksjon skal bidra finansielt til produksjon av europeiske verker, blant annet gjennom direkte investeringer i innhold og bidrag til nasjonale fond, kan de også kreve at tilbydere av medietjenester som retter seg mot publikum på deres territorium, men er etablert i andre medlemsstater, skal yte slike finansielle bidrag, som skal være forholdsmessige og ikke-diskriminerende.

3. I tilfellet nevnt i nr. 2 skal det finansielle bidraget baseres bare på inntektene i de medlemsstatene som tjenestene er rettet mot. Dersom medlemsstaten der tilbyderen er etablert, krever et slikt finansielt bidrag, skal den ta hensyn til eventuelle finansielle bidrag pålagt av de medlemsstatene som tjenestene er rettet mot. Eventuelle finansielle bidrag skal være i samsvar med unionsretten, og særlig med reglene om statsstøtte.

4. Medlemsstatene skal innen 19. desember 2021 og deretter hvert annet år rapportere til Kommisjonen om gjennomføringen av nr. 1 og 2.

5. Kommisjonen skal, på grunnlag av opplysninger fra medlemsstatene og en uavhengig undersøkelse, rapportere til Europaparlamentet og Rådet om anvendelsen av nr. 1 og 2 i lys av utviklingen i markedet og den teknologiske utviklingen, samt målet om kulturelt mangfold.

6. Forpliktelsen pålagt i henhold til nr. 1, og kravet i nr. 2 til tilbydere av medietjenester som retter seg mot publikum i andre medlemsstater, skal ikke gjelde for tilbydere av medietjenester med lav omsetning eller et lite publikum. Medlemsstatene kan også fravike slike plikter eller krav når disse på grunn av de audiovisuelle medietjenestenes art eller tema er praktisk ugjennomførbare eller uberettigede.

7. Kommisjonen skal, etter å ha rådspurt kontaktutvalget, utstede retningslinjer for beregningen av andelen europeiske verker nevnt i nr. 1, og for definisjonen av et lite publikum og lav omsetning nevnt i nr. 6.».

19) I artikkel 19 skal nr. 2 lyde:

«2. Isolerte reklame- og telekjøpinnslag skal være tillatt i sendinger fra idrettsarrangementer. Isolerte reklame- og telekjøpinnslag skal, unntatt i sendinger fra idrettsarrangementer, bare forekomme unntaksvis.».

20) I artikkel 20 skal nr. 2 lyde:

«2. Sending av filmer laget for fjernsyn (med unntak av serier, føljetonger og dokumentarprogrammer), filmverker og nyhetsprogrammer kan avbrytes av fjernsynsreklame og/eller telekjøp én gang for hver planlagte sendeperiode på minst 30 minutter. Sending av barneprogrammer kan avbrytes av fjernsynsreklame én gang for hver planlagte sendeperiode på minst 30 minutter, forutsatt at programmets oppsatte varighet er mer enn 30 minutter. Sending av telekjøp skal være forbudt i barneprogrammer. Det skal ikke settes inn fjernsynsreklame eller telekjøp i sendinger fra religiøse seremonier.».

21) Artikkel 23 skal lyde:

«Artikkel 23

1. Andelen reklameinnslag og telekjøp mellom klokken 6.00 og 18.00 skal ikke overstige 20 % av dette tidsrommet. Andelen reklameinnslag og telekjøp mellom klokken 18.00 og 24.00 skal ikke overstige 20 % av dette tidsrommet.

2. Nr. 1 får ikke anvendelse på

- a) Fjernsynsselskapets annonsering i forbindelse med egne programmer, og tilleggsprodukter direkte avledet av disse programmene, eller i forbindelse med programmer og audiovisuelle medietjenester fra andre aktører som tilhører samme kringkastingsgruppe,
- b) identifikasjon av sponsorer,
- c) produktplassering,
- d) nøytrale rammer mellom redaksjonelt innhold og fjernsynsreklame eller telekjøp, og mellom enkeltinnslag.».

22) Kapittel III utgår.

23) Nytt kapittel skal lyde:

«KAPITTEL IXA

BESTEMMELSER SOM GJELDER FOR VIDEODELINGSPLATTFORMSTJENESTER

Artikkel 28a

1. Ved anvendelse av dette direktiv skal en tilbyder av en videodelingsplattform som er etablert på en medlemsstats territorium som definert i artikkel 3 nr. 1 i direktiv 2000/31/EF, være under den medlemsstatens jurisdiksjon.

2. Ved anvendelse av dette direktiv skal en tilbyder av en videodelingsplattform som ikke er etablert på en medlemsstats territorium i henhold til nr. 1, anses som etablert på en medlemsstats territorium dersom denne tilbyderen

- a) har et morforetak eller et datterforetak som er etablert på den medlemsstatens territorium, eller
- b) er en del av en foretaksgruppe, og et annet foretak i samme foretaksgruppe er etablert på den medlemsstatens territorium.

I denne artikkel menes med

- a) «morforetak» et foretak som kontrollerer ett eller flere datterforetak,
- b) «datterforetak» et foretak som kontrolleres av et morforetak, herunder ethvert datterforetak av et overordnet morforetak,
- c) «foretaksgruppe» et morforetak, alle dets datterforetak og alle andre foretak som har økonomiske og juridiske organisatoriske bånd til dem.

3. Ved anvendelse av nr. 2 skal tilbyderen av videodelingsplattformen, når morforetaket, datterforetaket eller andre foretak i foretaksgruppen alle er etablert i forskjellige medlemsstater, anses som etablert i medlemsstaten der morforetaket er etablert eller, dersom dette ikke er etablert i en medlemsstat, i medlemsstaten der datterforetaket er etablert eller, dersom dette ikke er etablert i en medlemsstat, i medlemsstaten der det andre foretaket i foretaksgruppen er etablert.

4. Ved anvendelse av nr. 3 skal tilbyderen av videodelingsplattformen, når det finnes flere datterforetak som alle er etablert i forskjellige medlemsstater, anses som etablert i medlemsstaten der ett av datterforetakene først begynte sin virksomhet, forutsatt at det opprettholder en stabil og reell tilknytning til økonomien i den medlemsstaten.

Når det finnes flere andre foretak i foretaksgruppen som alle er etablert i forskjellige medlemsstater, skal tilbyderen av videodelingsplattformen anses som etablert i medlemsstaten der ett av disse foretakene først begynte sin virksomhet, forutsatt at det opprettholder en stabil og reell tilknytning til økonomien i den medlemsstaten.

5. Ved anvendelse av dette direktiv skal artikkel 3 og artikkel 12–15 i direktiv 2000/31/EF gjelde for tilbydere av en videodelingsplattform som anses å være etablert i en medlemsstat i samsvar med nr. 2 i denne artikkel.

6. Medlemsstatene skal utarbeide og vedlikeholde en oppdatert liste over tilbydere av videodelingsplattformer som er etablert eller anses som etablert på deres territorium, og angi hvilke av kriteriene i nr. 1–4 deres jurisdiksjon er basert på. Medlemsstatene skal oversende denne listen, med eventuelle oppdateringer, til Kommisjonen.

Kommisjonen skal sikre at disse listene blir tilgjengelige i en sentral database. Dersom det er manglende samsvar mellom listene, skal Kommisjonen ta kontakt med de berørte medlemsstatene for å finne en løsning. Kommisjonen skal sikre at nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer har tilgang til denne databasen. Kommisjonen skal gjøre informasjon i databasen allment tilgjengelig.

7. Dersom de berørte medlemsstatene ved anvendelse av denne artikkel ikke blir enige om hvilken medlemsstat som har jurisdiksjon, skal de uten unødig opphold gjøre Kommisjonen oppmerksom på dette. Kommisjonen kan be ERGA avgi en uttalelse om saken i samsvar med artikkel 30b nr. 3 bokstav d). ERGA skal avgi sin uttalelse innen 15 virkedager etter at Kommisjonen har framsatt sin anmodning. Kommisjonen skal holde kontaktutvalget behørig underrettet.

Artikkel 28b

1. Med forbehold for artikkel 12–15 i direktiv 2000/31/EF skal medlemsstatene sørge for at tilbydere av videodelingsplattformer under deres jurisdiksjon treffer hensiktsmessige tiltak for å beskytte

- a) mindreårige mot programmer, brukergenererte videoer og audiovisuell kommersiell kommunikasjon som kan skade deres fysiske, mentale eller moralske utvikling i samsvar med artikkel 6a nr. 1,
- b) allmennheten mot programmer, brukergenererte videoer og audiovisuell kommersiell kommunikasjon som inneholder oppfordring til vold eller hat rettet mot en gruppe mennesker, eller et medlem av en gruppe, av en av årsakene nevnt i artikkel 21 i pakten,
- c) allmennheten mot programmer, brukergenererte videoer og audiovisuell kommersiell kommunikasjon som inneholder innhold hvis spredning utgjør en straffbar handling etter unionsretten, nærmere bestemt offentlig oppfordring til å begå en terrorhandling som fastsatt i artikkel 5 i direktiv (EU) 2017/541, straffbare handlinger knyttet til barnepornografi som fastsatt i artikkel 5 nr. 4 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/93/EU(*), og straffbare handlinger knyttet til rasisme og fremmedhat som fastsatt i artikkel 1 i rammebeslutning 2008/913/JIS.

2. Medlemsstatene skal sørge for at tilbydere av videodelingsplattformer under deres jurisdiksjon oppfyller kravene i artikkel 9 nr. 1 med hensyn til audiovisuell kommersiell kommunikasjon som markedsføres, selges eller organiseres av disse tilbyderne av videodelingsplattformer.

Medlemsstatene skal sørge for at tilbydere av videodelingsplattformer under deres jurisdiksjon treffer hensiktsmessige tiltak for å oppfylle kravene i artikkel 9 nr. 1 med hensyn til audiovisuell kommersiell kommunikasjon som ikke markedsføres, selges eller organiseres av disse tilbyderne av videodelingsplattformer, samtidig som det tas hensyn til at videodelingsplattformene har begrenset kontroll over slik audiovisuell kommersiell kommunikasjon.

Medlemsstatene skal sørge for at tilbydere av videodelingsplattformer klart og tydelig informerer brukerne når programmer og brukergenererte videoer inneholder audiovisuell kommersiell kommunikasjon, forutsatt at slik kommunikasjon er angitt i henhold til nr. 3 tredje ledd bokstav c), eller at tilbyderen har kjennskap til dette.

Medlemsstatene skal oppfordre til bruk av samregulering og fremming av selvregulering gjennom atferdsnormer som fastsatt i artikkel 4a nr. 1 med sikte på effektiv begrensning av barns eksponering for audiovisuell kommersiell kommunikasjon om næringsmidler og drikker som inneholder næringsstoffer og andre stoffer med ernæringsmessig eller fysiologisk virkning, særlig fett, transfettsyrer, salt eller natrium og sukker, som ifølge anbefalingene ikke bør utgjøre en for stor del av det samlede kostholdet. Disse normene skal sikre at slik audiovisuell kommersiell kommunikasjon ikke vektlegger de positive ernæringsmessige sidene ved slike næringsmidler og drikker.

3. Ved anvendelse av nr. 1 og 2 skal hensiktsmessige tiltak bestemmes ut fra det aktuelle innholdets art, hvilken skade det kan gjøre, egenskapene til den kategorien av personer som skal beskyttes, samt hvilke rettigheter og rettmessige interesser som står på spill, herunder hos tilbydere av videodelingsplattformer og brukere som har skapt eller lastet opp innholdet, samt allmennhetens interesse.

Medlemsstatene skal sørge for at alle tilbydere av videodelingsplattformer under deres jurisdiksjon treffer slike tiltak. Disse tiltakene skal være gjennomførbare og forholdsmessige og ta hensyn til videodelingsplattformstjenestens størrelse og hvilken type tjeneste som leveres. Disse tiltakene skal ikke føre til forhåndskontroll eller opplastingsfiltrering av innhold, der dette ikke er i samsvar med artikkel 15 i direktiv 2000/31/EF. For å kunne beskytte mindreårige som omhandlet i nr. 1 bokstav a) skal det mest skadelige innholdet være underlagt de strengeste tiltakene for tilgangskontroll.

Disse tiltakene skal, alt etter hva som er hensiktsmessig, gå ut på

- a) å inkludere og anvende kravene i nr. 1 som en del av vilkårene for videodelingsplattformstjenester,
- b) å inkludere og anvende kravene i artikkel 9 nr. 1, som en del av vilkårene for videodelingsplattformstjenester, for audiovisuell kommersiell kommunikasjon som ikke markedsføres, selges eller organiseres av tilbydere av videodelingsplattformer,
- c) å ha en funksjon der brukere som laster opp brukergenererte videoer, kan angi om videoen etter det de kjenner til eller med rimelighet kan forventes å kjenne til, inneholder audiovisuell kommersiell kommunikasjon,
- d) å opprette og drifte åpne og brukervennlige ordninger som brukere av en videodelingsplattform kan benytte til å rapportere eller flagge innhold nevnt i nr. 1 som tilbys på plattformen, til den berørte tilbyderen av videodelingsplattformen,
- e) å opprette og drifte systemer som tilbydere av videodelingsplattformer kan benytte til å fortelle brukerne av plattformene om hvilken virkning rapportering og flagging nevnt i bokstav d) har hatt,
- f) å opprette og drifte systemer for alderskontroll av brukere av videodelingsplattformer med hensyn til innhold som kan skade mindreåriges fysiske, mentale eller moralske utvikling,
- g) å opprette og drifte systemer som er enkle å bruke og gjør det mulig for brukere av videodelingsplattformer å klassifisere innhold som nevnt i nr. 1,
- h) å sørge for systemer for tilgangskontroll, styrt av sluttbrukeren, med hensyn til innhold som kan skade mindreåriges fysiske, mentale eller moralske utvikling,
- i) å opprette og drifte transparente, brukervennlige og effektive prosedyrer for å håndtere og avgjøre klager fra brukere til tilbydere av videoplattformer i forbindelse med gjennomføringen av tiltakene nevnt i bokstav d)–h),
- j) å sørge for effektive tiltak og verktøyer som gir økt mediekompetanse, og øke bevisstheten hos brukerne om disse tiltakene og verktøyene.

Mindreåriges personopplysninger som innhentes eller på annen måte genereres av tilbydere av videodelingsplattformer i henhold til tredje ledd bokstav f) og h), skal ikke behandles for kommersielle formål, for eksempel direkte markedsføring, profilering og atferdsbasert reklame.

4. Medlemsstatene skal, i forbindelse med gjennomføringen av tiltakene nevnt i nr. 1 og 3 i denne artikkel, oppfordre til bruk av samregulering som omhandlet i artikkel 4a nr. 1.

5. Medlemsstatene skal opprette nødvendige ordninger for å kunne vurdere om tiltakene nevnt i nr. 3 som tilbydere av videodelingsplattformer har truffet, er hensiktsmessige. Medlemsstatene skal overlate vurderingen av disse tiltakene til nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer.

6. Medlemsstatene kan pålegge tilbydere av videodelingsplattformer tiltak som er mer detaljerte eller strengere enn tiltakene nevnt i nr. 3. Når medlemsstatene treffer slike tiltak, skal de oppfylle kravene som er fastsatt i henhold til gjeldende unionsrett, for eksempel kravene i artikkel 12–15 i direktiv 2000/31/EF eller artikkel 25 i direktiv 2011/93/EU.

7. Medlemsstatene skal sørge for at det finnes utenrettslige klageordninger for løsning av tvister mellom brukere og tilbydere av videodelingsplattformer om anvendelsen av nr. 1 og 3. Slike ordninger skal muliggjøre en upartisk løsning av tvister, og skal ikke frata brukeren det rettsvern som gis etter nasjonal rett.

8. Medlemsstatene skal sørge for at brukerne kan gjøre sine rettigheter gjeldende ved en domstol med hensyn til tilbydere av videodelingsplattformer i henhold til nr. 1 og 3.
9. Kommisjonen skal oppfordre tilbydere av videodelingsplattformer til å utveksle beste praksis når det gjelder atferdsnormer for samregulering som nevnt i nr. 4.
10. Medlemsstatene og Kommisjonen kan fremme selvregulering gjennom Unionens atferdsnormer som nevnt i artikkel 4a nr. 2.

(*) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/93/EU av 13. desember 2011 om bekjempelse av seksuelt misbruk og seksuell utnyttning av barn og barnepornografi, og om erstatning av Rådets rammebeslutning 2004/68/JIS (EUT L 335 av 17.12.2011, s. 1).».

- 24) Overskriften til kapittel XI skal lyde:

«MEDLEMSSTATENES REGULERINGSMYNDIGHETER OG -ORGANER».

- 25) Artikkel 30 skal lyde:

«Artikkel 30

1. Hver medlemsstat skal utpeke én eller flere nasjonale reguleringsmyndigheter eller ett eller flere nasjonale reguleringsorganer, eller begge deler. Medlemsstatene skal sørge for at de er juridisk atskilt fra regjeringen og funksjonelt uavhengige av sine respektive regjeringer og ethvert annet offentlig eller privat organ. Dette skal ikke berøre medlemsstatenes mulighet til å opprette reguleringsmyndigheter som fører tilsyn med forskjellige sektorer.

2. Medlemsstatene skal sørge for at nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer utøver sin myndighet på en upartisk og åpen måte og i samsvar med målene i dette direktiv, og særlig med hensyn til mediemangfold, kulturelt og språklig mangfold, forbrukervern, tilgjengelighet, ikke-diskriminering, et velfungerende indre marked og like konkurransevilkår.

Nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer skal ikke be om eller motta instruks fra noen annen instans under utførelsen av de oppgavene som er pålagt dem etter nasjonal rett som gjennomfører unionsretten. Dette skal ikke være til hinder for tilsyn i samsvar med nasjonal forfatningsrett.

3. Medlemsstatene skal sørge for at den kompetanse og myndighet som tilkommer nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer, samt metodene for å holde dem ansvarlig, er klart fastsatt ved lov.

4. Medlemsstatene skal sørge for at nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer har tilstrekkelige finansielle og menneskelige ressurser og håndhevingsmyndighet til å kunne utføre sine oppgaver på en effektiv måte og bidra til ERGAs arbeid. Medlemsstatene skal sørge for at nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer har egne årsbudsjetter, som skal offentliggjøres.

5. Medlemsstatene skal i sin nasjonale rett fastsette vilkårene og prosedyrene for oppnevning og avsettelse av lederne av nasjonale reguleringsmyndigheter og -organer eller medlemmene av et kollegium som ivaretar denne funksjonen, herunder mandatets varighet. Prosedyrene skal være transparente, ikke-diskriminerende og garantere nødvendig grad av uavhengighet. Lederen av en nasjonal reguleringsmyndighet eller et nasjonalt reguleringsorgan eller medlemmene av et kollegium som ivaretar denne funksjonen hos en nasjonal reguleringsmyndighet eller et nasjonalt reguleringsorgan, kan avsettes dersom de ikke lenger oppfyller vilkårene som kreves for å kunne utføre de oppgavene som på forhånd er fastlagt på nasjonalt plan. En beslutning om avsettelse skal være behørig begrunnet, meldes på forhånd og offentliggjøres.

6. Medlemsstatene skal sørge for at det finnes effektive klageordninger på nasjonalt plan. Klageinstansen, som kan være en domstol, skal være uavhengig av de berørte partene i klagesaken.

I påvente av utfallet av klagen skal beslutningen som er truffet av den nasjonale reguleringsmyndigheten eller det nasjonale reguleringsorganet fortsatt gjelde, med mindre det treffes midlertidige tiltak i samsvar med nasjonal rett.».

- 26) Nye artikler skal lyde:

«Artikkel 30a

1. Medlemsstatene skal sørge for at nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer treffer hensiktsmessige tiltak for å gi hverandre og Kommisjonen de opplysningene som er nødvendige for å kunne anvende dette direktiv, særlig artikkel 2, 3 og 4.

2. Når nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer i forbindelse med utveksling av opplysninger i henhold til nr. 1 mottar opplysninger fra en tilbyder av medietjenester under deres jurisdiksjon om at den vil levere en tjeneste som helt eller hovedsakelig er rettet mot publikum i en annen medlemsstat, skal den nasjonale reguleringsmyndigheten eller det nasjonale reguleringsorganet i medlemsstaten som har jurisdiksjon, underrette den nasjonale reguleringsmyndigheten eller det nasjonale reguleringsorganet i medlemsstaten som tjenestene er rettet mot.

3. Dersom reguleringsmyndigheten eller reguleringsorganet i en medlemsstat hvis territorium tjenestene til en tilbyder av medietjenester under en annen medlemsstats jurisdiksjon er rettet mot, sender en anmodning vedrørende denne tilbyders virksomhet til reguleringsmyndigheten eller reguleringsorganet i medlemsstaten som har jurisdiksjon, skal sistnevnte reguleringsmyndighet eller reguleringsorgan gjøre sitt ytterste for å behandle anmodningen innen to måneder, uten at dette skal berøre strammere frister som gjelder i henhold til dette direktiv. Reguleringsmyndigheten eller reguleringsorganet i medlemsstaten som tjenestene er rettet mot, skal på anmodning gi reguleringsmyndigheten eller reguleringsorganet i medlemsstaten som har jurisdiksjon, alle opplysninger som kan være til hjelp i forbindelse med behandlingen av anmodningen.

Artikkel 30b

1. Med dette opprettes gruppen av europeiske reguleringsmyndigheter for audiovisuelle medietjenester (ERGA).

2. Den skal være sammensatt av representanter for nasjonale reguleringsmyndigheter eller -organer på området audiovisuelle medietjenester, med hovedansvar for tilsynet med audiovisuelle medietjenester eller, når det ikke finnes noen nasjonal reguleringsmyndighet eller noe nasjonalt reguleringsorgan, av andre representanter som de har valgt etter sine egne prosedyrer. En representant for Kommisjonen skal delta på ERGAs møter.

3. ERGA skal ha følgende oppgaver:

- a) Å bistå Kommisjonen med teknisk ekspertise i forbindelse med
 - dens oppgave med å sikre en enhetlig gjennomføring av dette direktiv i alle medlemsstater,
 - spørsmål knyttet til audiovisuelle medietjenester innenfor dens ansvarsområde.
- b) Å utveksle erfaringer og beste praksis i forbindelse med anvendelsen av regelverket for audiovisuelle medietjenester, herunder om tilgjengelighet og mediekompetanse.
- c) Å samarbeide og gi medlemmene de opplysningene som er nødvendige for anvendelsen av dette direktiv, særlig artikkel 3, 4 og 7.
- d) Å avgi uttalelser når Kommisjonen ber om det, om tekniske og faktabaserte sider ved de spørsmålene som er omhandlet i artikkel 2 nr. 5c, artikkel 3 nr. 2 og 3, artikkel 4 nr. 4 bokstav c) og artikkel 28a nr. 7.

4. ERGA skal fastsette sin forretningsorden.»

27) Artikkel 33 skal lyde:

«Artikkel 33

Kommisjonen skal overvåke medlemsstatenes anvendelse av dette direktiv.

Kommisjonen skal innen 19. desember 2022 og deretter hvert tredje år legge fram en rapport om anvendelsen av dette direktiv for Europaparlamentet, Rådet og Den europeiske økonomiske og sosiale komité.

Kommisjonen skal innen 19. desember 2026 legge fram en etterfølgende evaluering for Europaparlamentet og Rådet, eventuelt fulgt av forslag til gjennomgang av direktivet, av dets virkning og merverdi.

Kommisjonen skal holde kontaktutvalget og ERGA behørig informert om hverandres arbeid og virksomhet.

Kommisjonen skal sikre at opplysninger fra medlemsstatene om ethvert tiltak de har truffet på de områdene som samordnes ved dette direktiv, oversendes til kontaktutvalget og ERGA.»

28) Ny artikkel skal lyde:

«Artikkel 33a

1. Medlemsstatene skal fremme og treffe tiltak for utvikling av mediekompetanse.

2. Medlemsstatene skal innen 19. desember 2022 og deretter hvert tredje år rapportere til Kommisjonen om gjennomføringen av nr. 1.
3. Kommisjonen skal, etter å ha rådspurt kontaktutvalget, utstede retningslinjer for hva slike rapporter skal inneholde.».

Artikkel 2

1. Medlemsstatene skal innen 19. september 2020 sette i kraft de lovene og forskriftene som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv. De skal umiddelbart oversende Kommisjonen teksten til disse bestemmelsene.

Når disse bestemmelsene vedtas av medlemsstatene, skal de inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelsene som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 3

Dette direktiv trer i kraft den 20. dagen etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Artikkel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Strasbourg 14. november 2018.

For Europaparlamentet

A. TAJANI

President

For Rådet

K. EDTSTADLER

Formann
